

V200 de ani de terorism SUA: o listă cuprinzătoare a tuturor crimelor de război, terorii și războaielor americane

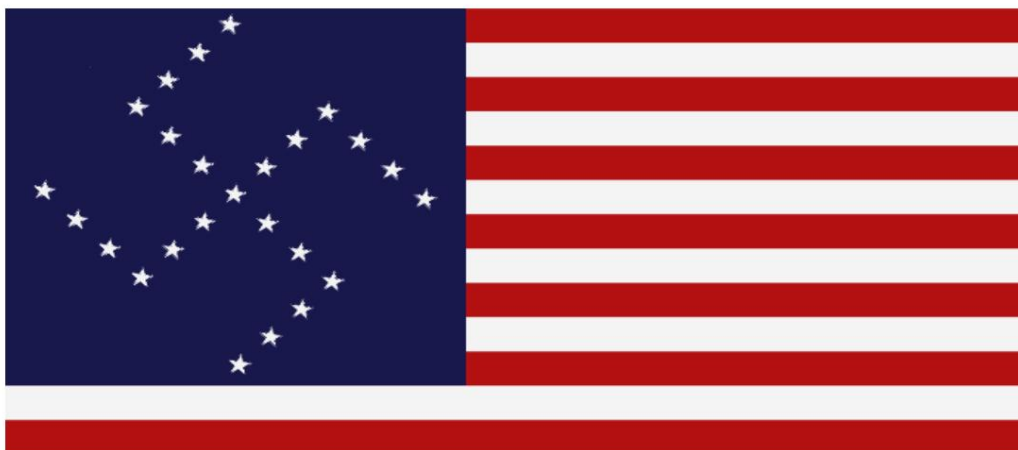
Pentru a-și stabili și menține „dreptul” de a exploata alte națiuni, Statele Unite au recurs în mod regulat la violență extremă, și în special la violență militară. Iată o listă a intervențiilor armate cunoscute și a altor crime. Desigur, nu este complet, dar putem spune că probabil nu este mai bine.

„Uneori tremur pentru patria mea când cred că Dumnezeu este drept.” – Thomas Jefferson

„Cred că toți cei care beneficiază și contribuie la război ar trebui să fie împușcați în prima zi de cetățenii țării lor.” – Ernest Hemingway Numai în anii 1661-1774, aproximativ un milion de sclavi vii au fost importați din Africa în

Statele Unite și peste nouă milioane au murit pe parcurs. Veniturile sclavilor din operațiune la prețurile de la mijlocul secolului al XVIII-lea erau de cel puțin 2 miliarde de dolari, o sumă astronomică la acea vreme.

1622 - Războaiele americane încep cu primul atac asupra indienilor în 1622 în Jamestown, urmat de Războiul cu indienii (Algonquini) din Noua Anglie în 1635-1636 și Războiul din 1675-1676, care s-a încheiat cu distrugerea aproape jumătate din orașele Massachusetts. Alte războaie și lupte cu indienii au continuat până în 1900. Americanii au distrus aproximativ 100 de milioane de indieni, ceea ce poate fi considerat pe deplin genocid, depășind cu mult uciderea în masă a evreilor de către Hitler (4-6 milioane de victime).

Din 1689 până în 1763, au avut loc patru războaie imperiale majore, care au implicat Anglia și coloniile ei nord-americane, precum și imperiile franceze, spaniole și olandeze. Din 1641 până în 1759 au avut loc 40 de revolte și 18 conflicte interne între coloniști, dintre care cinci au ajuns la nivelul răscoalei. Războiul de Independență a început în 1776 și s-a încheiat în 1783.

Al Doilea Război împotriva Angliei din 1812-1815 a întărit independența, în timp ce 40 de războaie cu indienii între 1622 și 1900 au dus la achiziționarea a milioane de acri de pământ.

1792 - Americanii luptă cu indienii pentru Kentucky

1796 - Americanii luptă cu indienii pentru Tennessee

1797 - Răcirea relațiilor cu Franța după ce nava americană Delaware atacă nava civilă Croyable; războaiele au continuat până în 1800.

1800 - Revolta sclavilor condusă de Gabriel Prosser în Virginia. Aproximativ o mie de oameni au fost spânzurați, inclusiv Prosser însuși. Sclavii înșiși nu au ucis o singură persoană.

1803 - Americanii luptă cu indienii pentru Ohio

1803 - Louisiana. În 1800, în baza unui tratat secret, Spania se predă fostei Franțe (până în

în 1763) colonia franceză Louisiana. În schimb, Napoleon a promis regelui Carol al IV-lea al Spaniei. predă nepoții săi regatului Italiei. Trupele franceze nu au putut cucerii Louisiana, unde s-au stabilit americanii.

1805 - 1815 - Statele Unite au purtat primul război în Africa, pe coasta Mediteranei. La acea vreme, comercianții din Republica Americană au dezvoltat un comerț semnificativ cu Imperiul Otoman, de unde au cumpărat opiu cu aproximativ 3 dolari pe liră și l-au vândut în portul chinez din Canton (Guangzhou) pentru 7-10 dolari. Multe opium au fost vândute și în Indonezia și India. În prima treime a secolului al XIX-lea, Statele Unite au câștigat aceleași drepturi și privilegii în Imperiul Otoman de la sultan ca și puterile europene: Marea Britanie, Rusia și Franța. Ulterior, Statele Unite au intrat într-o luptă cu Marea Britanie pentru controlul pieței de opiu din estul Mediteranei. După o serie de războaie, în 1815, Statele Unite au impus contracte împovărătoare țărilor din Africa de Nord și au oferit comercianților săi sume mari de bani.

Mai târziu, în anii 1930, Statele Unite au căutat să obțină Siracuza ca bază din Regatul Napoli, deși aceste cereri nu au avut succes.

1806 - Încercarea de invazie americană a Rio Grande, adică a teritoriului aparținând Spaniei. Liderul, căpitanul american H. Pike, a fost capturat de spanioli și intervenția a eșuat.

1810 - Guvernatorul Louisiana, Claiborne, invadează teritoriul spaniol din Florida de Vest din ordinul președintelui Statelor Unite. Spaniolii s-au retras fără luptă și zona a fost dată Americii.

1811 - Revolta sclavilor lui Charles (sclavii de familie nu primeau adesea, la fel ca și câinii). 500 de sclavi au mers în New Orleans și i-au eliberat pe alții pe parcurs. Trupele americane au ucis sau au spânzurat mai târziu aproape toți participanții la revoltă.

1812 - 1814 - Război cu Anglia. Invazia Canadei. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/1812anglija.htm>) „Arde de dorința de a mă alătura nu numai Floridei în sud, ci și Canadei (sus și jos) în nordul țării noastre”, a declarat Felix Grundy, membru al Camerei Reprezentanților. „Creatorul lumii ne-a stabilit granițele în sudul Golfului Mexic și în nord, în tărâmul frigului etern”, a spus un alt senator Harper. La scurt timp după sosirea uriașei flote engleze, yankeii au fost forțați să părăsească Canada. În 1814, Anglia a reușit chiar să distrugă multe clădiri guvernamentale din Washington, DC.

1812 - Președintele american Madison îi ordonă generalului George Matthews să ocupe o parte din Florida spaniolă - Insula Amelia și alte câteva zone. Matthews a arătat o cruzime fără precedent prin faptul că președintele a încercat să nege complicitatea.

1813 - Trupele americane ocupă Golful Spaniei fără luptă, trupele spaniole se predau. În plus, americanii au ocupat marchizul, ocupația a durat până în 1814.

1814 - Generalul american Andrew Jackson atacă Florida în Spania, ocupând Pensacola.

1816 - Forțele americane atacă Fort Nichols din Florida, Spania. Fortul nu a aparținut nici spaniolilor, ci sclavilor și indienilor slavoli scăpați, care au fost uciși în număr de 270.

1817 - 1819 - Statele Unite încep negocierile cu Spania, slăbite de pierderea unui număr de colonii, pentru a cumpăra Florida de Est. La 6 ianuarie 1818, generalul Andrew Jackson, care avea plantații uriașe, într-o scrisoare către președintele James Monroe, a înaintat o propunere de cucerire a Floridei și a promis că o va realiza în termen de 60 de zile. Curând, fără să aștepte finalizarea negocierilor cu Spania și fără acordul ei, forțele americane sub comanda generalului Jackson au trecut granița de sud a Statelor Unite și au capturat Florida. Pretextul invadării Floridei a fost persecutarea tribului de indieni seminole, care a oferit refugiu sclavilor negri fugiți din plantații (doi lideri indieni seminoli, generalul Jackson, i-au înșelat și ademenit într-o canonică americană când au arborat steagul englez și apoi cu brutalitate). executat). Adevăratul motiv al invaziei americane a fost capturarea pământului fertil de către plantatorii din Florida din sudul Statelor Unite, care a fost desecretizat într-o dezbatere a Congresului din ianuarie 1819 într-un raport al reprezentantului comisiei militare a lui Johnson despre războiul din Florida.

1824 - Două sute de americani, conduși de David Porter, invadează orașul Fajardo din Puerto Rico. Motivul a fost că cineva insultase un ofițer american de acolo cu puțin timp înainte. Oficialii orașului au fost nevoiți să-și ceară scuze oficial pentru comportamentul necorespunzător al locuitorilor lor.

1824 - Debarcarea trupelor americane în Cuba, apoi colonie spaniolă.

1831 - Revolta sclavilor în Virginia condusă de preotul Nat Turner. 80 de sclavi și-au ucis sclavii și membrii familiilor lor (60 de persoane), după care revolta a fost înăbușită. În plus, sclavii au decis o „lovitură preventivă” pentru a preveni o nouă revoltă și a ucide sute de sclavi nevinovați în regiunile învecinate.

1833 - Invazia Argentinei, unde a avut loc o revoltă.

1835 - Mexic. Statele Unite, care au căutat să pună mâna pe Mexic, au profitat de situația politică instabilă. După colonizarea Texasului la începutul anilor 1920, în 1835 a avut loc revolta coloniștilor texani, care a avut ca rezultat în curând separarea Texasului de Mexic și declararea „independenței”.

1835 - Invazia Peruului, unde au izbucnit puternice tulburări la acea vreme.

1836 - O altă invazie în Peru.

1840 - Invazia americană din Fiji distruge mai multe sate.

1841 - După asasinarea unui american pe insula Drummond (numită atunci Upolu), americanii distrug multe sate de acolo.

1842 - Un caz unic. Unii T. Jones și-a dat seama că America era în război cu Mexicul și a atacat Peninsula Monterey din California cu trupele sale. După ce a aflat că războiul nu prea avea loc, s-a retras.

1843 - Invazia SUA a Chinei.

1844 - O altă invazie a Chinei, suprimarea revoltei anti-imperialiste.

1846 - Mexicanii sunt jigniți de pierderea Texasului, ai cărei locuitori au decis să se alăture Statelor Unite în 1845. Disputele de frontieră și neînțelegerile financiare au crescut tensiunile. Mulți americani credeau că Statele Unite sunt „destinate” să se întindă pe tot continentul, de la Atlantic până la Oceanul Pacific. Pentru că Mexicul nu a vrut să vândă teritoriul, unii oficiali americani au vrut să-l cucerească. Președintele american James K. Polk a trimis trupe în Texas în primăvara anului 1846. În următorii doi ani, luptele au avut loc în Mexic, Texas, California și New Mexico.

Armata SUA era mai bine antrenată, avea mai multe arme noi și o conducere mai eficientă, așa că Mexicul a fost învins. La începutul anului 1847, California era sub controlul Statelor Unite. În septembrie, Mexico City a căzut sub atacurile militare americane. La 2 februarie 1848, Statele Unite și Mexic au semnat un acord de pace. În acest acord, Mexic a convenit cu Statele Unite să vândă o suprafață de 500.000 de mile pătrate către 15 rusești [aici: http://www.usinfo.ru/1846california.htm](http://www.usinfo.ru/1846california.htm))
pentru   milion   dolari.   (Mai mult   V

1846 - Agresiune împotriva Noii Granada (Colombia).

1849 - O marina americană sosește lângă Smirna pentru a forța guvernul austriac să elibereze un american arestat.

1849 - bombardarea Indochinei.

1851 - Trupele americane aterizează pe insula Johann pentru a pedepsi guvernul local pentru arestarea unui căpitan de navă american.

1852 - Invazia SUA a Argentinei în timpul tulburărilor populare.

1852 - Japonia. Acordurile din Marea Egee - Tratat inegale încheiate în 1854-1858 de SUA și alte puteri cu Japonia în perioada Ansei [denumirea oficială completă a domniei (1854-1860) a împăratului Komei]. Aceste acorduri au pus capăt a peste două secole de izolare a Japoniei de lumea exterioară. În 1852, guvernul american a trimis o escadrilă a lui M. Perry în Japonia, care, cu amenințări, a încheiat primul tratat americano-japonez la Kanagawa la 31 martie 1854, care a deschis porturile Shimoda și Hakodate navelor americane fără drept. a face comerț. La 14 octombrie 1854, Japonia a semnat un acord similar cu Anglia și la 7 februarie 1855 cu Rusia. Consulul General al SUA T.

Harris, care a sosit în Japonia în 1856 prin amenințări și șantaj, a încheiat un nou tratat profitabil pentru Statele Unite la 17 iunie 1857, iar un an mai târziu, la 29 iulie 1858, un nou sclav.

acorduri comerciale pentru Japonia. După modelul acordului comercial americano-japonez, a fost semnat în 1858 un acord cu Rusia (19 august 1858), Marea Britanie (26 august 1858) și Franța (9 octombrie 1858). Acordurile din Marea Egee au permis comerțului exterior cu Japonia să comercializeze liber și să îl integreze în comerțul mondial, permițând străinilor dreptul la extraterritorialitate și jurisdicție consulară, privând Japonia de autonomia vamală și impunând taxe de import reduse.

1853 - 1856 - Invazia anglo-americană a Chinei, unde au câștigat condiții comerciale favorabile prin conflicte armate. (Mai multe în rusă [aici: http://www.usinfo.ru/c4.files/tajpinskiyevostanie.htm](http://www.usinfo.ru/c4.files/tajpinskiyevostanie.htm))

1853 - Invazia Argentinei și Nicaragua în timpul tulburărilor civile.

1853 - O navă militară americană sosește în Japonia pentru a o forța să-și deschidă porturile pentru comerțul internațional.

1854 - Americanii distrug orașul nicaraguan San Juan del Norte (Greytown), răzbunând o insultă americană.

1854 - Statele Unite încearcă să cucerească Insulele Hawaii. Cucerirea insulei Tiger în gâtul Panama. 1855 - Un pluton de americani condus de William Walker invadează Nicaragua. El, cu sprijinul guvernului său, sa declarat președinte al Nicaragua în 1856. Aventurierul american a căutat să anexeze America Centrală la Statele Unite și să o transforme într-o bază de sclavi pentru plantatorii americani. Cu toate acestea, Armatele Unite din Guatemala, El Salvador și Honduras l-au expulzat pe Walker din Nicaragua. Mai târziu a fost capturat și executat în Honduras.

1855 - Americanii invadează Fiji și Uruguay.

1856 - Invazia Panama. Având în vedere rolul enorm al gâtului panamez, Regatul Unit și Statele Unite au luptat pentru control, sau cel puțin control. Marea Britanie, care deținea o serie de insule din Caraibe, precum și o parte din Coasta tănțarilor, a căutat să-și mențină influența în America Centrală. În 1846, Statele Unite au aplicat un tratat de prietenie, comerț și transport maritim asupra noii Granada, în care se angajează să garanteze suveranitatea Noii Granada asupra gâtului Panama, câștigând în același timp drepturi egale de a folosi orice rută peste gât și o concesiune pentru a construi o cale ferată peste ea. Calea ferată, care a fost finalizată în 1855, a întărit influența americană în gâtul Panama. Prin Tratatul din 1846, Statele Unite au intervenit sistematic în treburile interne ale Noii Granada și au recurs în mod repetat la intervenția militară directă (1856, 1860 etc.). Tratatul dintre Statele Unite și Marea Britanie - Tratatul Clayton de la Bulwer (1850) și Tratatul Haye-Paunspot (1901) au întărit și mai mult poziția SUA în Noua Granada.

1857 - Două invazii în Nicaragua.

1858 - Intervenție în Fiji, unde se desfășoară o operațiune represivă pentru uciderea a doi americani.

1858 - Invazia Uruguayului.

1859 - Atacul asupra Fortului japonez Taku.

1859 - Invazia Angola în timpul tulburărilor civile.

1860 - Invazia Panama.

1861 - 1865 - Războiul civil. Mississippi, Florida, Alabama, Georgia, Louisiana, Texas, Virginia, Tennessee și Carolina de Nord s-au desprins de restul statului și s-au declarat state independente. Nordul va ataca ca și cum ar elibera sclavii. De fapt, ca întotdeauna, era vorba despre bani - practic se certau asupra condițiilor comerciale cu Anglia. În plus, au fost găsite forțe care împiedică țara să se dezintegreze în câteva colonii mici, dar foarte separatiste.

1862 - Expulzarea tuturor evreilor din Tennessee cu confiscarea proprietăților.

1863 - Expediție la Shimonoseki (Japonia), unde steagul american este „insultat”.

1864 - Expediție militară în Japonia pentru a obține condiții de afaceri favorabile.

1865 - Paraguay. Uruguay, cu asistență militară nelimitată din partea Statelor Unite, Marii Britanii, Franței etc., a invadat Paraguay și a distrus 85% din populația țării bogate de atunci. Paraguay nu și-a mai revenit de atunci. Masacrul monstruos a fost acoperit în mod deschis de Casa Bancară Internațională Rothschild, care este strâns asociată cu celebra bancă britanică „Baring Brothers” și alte instituții financiare, unde Rothschild au jucat în mod tradițional un rol principal.

Cinismul deosebit al genocidului adaugă că acesta a avut loc sub sloganul eliberării poporului paraguayean de sub dictatură și restabilirii democrației în țară. După ce a pierdut jumătate din teritoriu și a sângerat, statul a devenit o semi-colonie săracă anglo-americană, unde astăzi are unul dintre cele mai scăzute standarde de viață, o mafie a drogurilor înfloritoare, o datorie externă uriașă, teroare polițienească și corupție oficială.

Au luat pământul de la țărani și l-au dat unui grup de proprietari care au apărut sub auspiciile ocupanților. Ulterior, au format partidul „Colorado”, care până astăzi conduce țara în interesul dolarului și al unchiului Sam.

Democrația a câștigat. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/1865paragvaj.htm>)

1865 - Introducerea trupelor în Panama în timpul loviturii de stat.

1866 - Un atac neprovocat asupra Mexicului.

1866 - O expediție criminală în China pentru un atac asupra consulului american.

1867 - O expediție în China pentru uciderea mai multor marinari americani. 1867 - Atacul asupra Insulelor Midway.

1868 - Invazii multiple ale Japoniei în timpul războiului civil japonez.

1868 - Invazia Uruguayului și a Columbiei.

1874 - Invazia Chinei și Hawaii.

1876 - Invazia Mexicului.

1878 - Atacul asupra insulelor Samoa.

1882 - Invazia Egiptului. 1888 -

Atacul asupra Coreei.

1889 - Expediție în Hawaii.

1890 - Înființarea trupelor în Haiti.

1890 - Argentina. Înființarea de trupe pentru a proteja interesele orașului Buenos Aires.

1891 - Chile. Ciocniri ale trupelor americane cu insurgenții.

1891 - Haiti. Suprimarea revoltei muncitorilor de culoare de pe insula Navassa, care conform datelor americane aparținea SUA.

1893 - Introducerea trupelor în Hawaii, invazia Chinei.

1894 - Nicaragua. Pe parcursul unei luni, trupele ocupă Bluefields.

1894 - 1896 - Invazia Coreei. 1894 - 1895

- China. Trupele americane sunt implicate în războiul chino-japonez.

1895 - Panama. Trupele americane invadează provincia Columbia.

1896 - Nicaragua. Trupele americane au atacat Corintul. 1898 -

Războiul hispano-american. (mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/1898isp.htm>)

Trupele americane cuceresc Filipine lângă Spania, 600.000 de filipinezi sunt uciși. Președintele american William McKinley a spus că Dumnezeu i-a poruncit să cucerească Insulele Filipine, să-și convertească oamenii la creștinism și să-i aducă în civilizație. McKinley a spus că vorbea cu Dumnezeu în timp ce mergea pe unul dintre coridoarele Casei Albe la miezul nopții. Un motiv interesant folosit de America pentru a provoca acest război: la 15 februarie 1898, a avut loc o explozie pe vasul de luptă „Maine”, care s-a scufundat și a ucis 266 de membri ai echipajului. Guvernul SUA dă imediat vina pe Spania. După 100 de ani, nava a fost ridicată de jos și s-a constatat că nava fusese aruncată în aer din interior. Este posibil ca

America a decis să nu aștepte o oportunitate de a ataca Spania și a decis să accelereze lucrurile sacrificând câteva sute de vieți. Cuba este cucerită lângă Spania și există încă o bază militară americană acolo. Același în care se află infama cameră de tortură pentru toți celebrii teroriști de la Guantanamo. 22 iunie 1898 - În timpul războiului hispano-american, soldații americani au debarcat în Cuba cu sprijinul gherilelor cubaneze, care luptau cu colonizatorii spanioli din 1895. În decembrie 1898, forțele americane au început o operațiune de „pacificare” împotriva insurgenților cubanezi, care nu voiau să depună armele. La 20 mai 1901, comanda militară americană din Cuba a fost încetată. Cu toate acestea, trupele americane rămân pe insulă. Pentru Cuba este aprobată o nouă constituție, conform căreia Statele Unite au drepturi speciale în această țară. De fapt (mai multe detalii aici: <http://www.usinfo.ru/kubaprotektorat.htm>). Cu ajutorul claselor bogate, capitalul din Statele Unite este insuflat activ în economia cubaneză. În decembrie 1901 a avut loc primele alegeri prezidențiale în SUA, a fost ales președintele Roosevelt. În mai 1902 a fost anunțată oficial întemeierea Republicii Cubane și steagul național (în loc de steagul american) a fost ridicat la Havana, iar evacuarea trupelor americane a început. America și-a rezervat dreptul de a se amesteca în afacerile interne ale Cubei.

1898 - Puerto Rico și Guam sunt cucerite de Spania.

1898 - Forțele americane invadează portul San Juan del Sur din Nicaragua.

1898 - Hawaii. Ocuparea insulei de către trupele americane.

1899 - 1901 - Războiul american-filipin (mai multe aici: <http://www.usinfo.ru/1898filip.htm>)

1899 - Nicaragua. Trupele americane atacă portul Bluefields.

1901 - Trimiterea de trupe în Columbia.

1902 - Invazia Panama.

1903 - Statele Unite trimit nave de război în gâtul Panama pentru a izola armata columbiană. Independența politică a Republicii Panama a fost declarată pe 3 noiembrie. În aceeași lună, Panama, care era literalmente dependentă de Statele Unite ale Americii, a fost nevoită să semneze un acord cu Statele Unite, potrivit căruia zona pentru construcția canalului era asigurată permanent pentru uzul Statelor Unite. Statele aveau capacitatea de a construi și apoi de a opera un canal, au forțe armate etc. În 1904, Constituția Panama a fost aprobată, Statelor Unite i s-a acordat dreptul de a debarca trupe în orice parte a țării, care a fost folosit în mod repetat de către Guvernul SUA va suprima discursurile anti-imperialiste. Alegerile prezidențiale din 1908, 1912, 1918 au avut loc sub supravegherea soldaților americani.

1903 - Invazia Hondurasului, Republicii Dominicane și Siriei.

1904 - Expedierea trupelor în Coreea, Maroc și Republica Dominicană.

1904 - 1905 - Trupele americane intervin în războiul ruso-japonez.

1905 - Trupele americane intervin în revoluția din Honduras.

1905 - Trimiterea de trupe în Mexic (ajută dictatorul Porfirio Diaz să înăbușe revolta).

1905 - Trimiterea trupelor în Coreea.

1906 - Invazia Filipinelor, suprimarea mișcării de eliberare.

1906 - 1909 - Trupele americane sunt în Cuba în timpul alegerilor. În 1906, a avut loc o revoltă a liberalilor care protestau împotriva nedreptății comise de guvernul președintelui E. Palma. Palma cere SUA să trimită trupe, dar guvernul SUA va trimite un mediator în Cuba. În urma demisiei președintelui E. Palma, Statele Unite au anunțat formarea unui guvern interimar în țară, care va rămâne la putere până la restabilirea ordinii. 10 februarie 1906 - Liberalii câștigă alegerile.

H. Gomes a fost ales președinte al Cubei.

1907 - Trupele americane afirmă un protectorat al „diplomației dolarului” în Nicaragua.

1907 - Trupele americane intervin în revoluția din Republica Dominicană.

1907 - Trupele americane iau parte la războaiele din Honduras și Nicaragua.

1908 - Trupele americane sunt în Panama în timpul alegerilor.

1910 - Nicaragua. Trupele americane atacă portul Corinto și Bluefields. Statele Unite au trimis trupe în Nicaragua și au organizat o conspirație antiguvernamentală (1909), după care Zelaya a fost nevoită să fugă din țară. În 1910 s-a format o juntă de generali pro-americani: X. Estrada, E. Chamorro și un angajat al companiei miniere americane A. Diaz. În același an a devenit președinte al Estradei, dar a fost înlocuit ulterior de A. Diaz, care a fost sprijinit de trupele americane (mai multe aici: <http://www.usinfo.ru/19091912nikaragua.htm>).

1911 - Americanii aterizează în Honduras pentru a sprijini o revoltă condusă de fostul președinte Manuel Bonilyo împotriva președintelui ales în mod legitim Miguel Davillo.

1911 - Suprimarea revoltei anti-americane din Filipine.

1911 - Introducerea trupelor în China.

1912 - Trupele americane intră în Havana, Cuba. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/1912kuba.htm>)

1912 - Trupele americane sunt în Panama în timpul alegerilor.

1912 - Trupele americane invadează Honduras.

1912 - 1933 - Ocuparea Nicaragua, luptă constantă cu gherilele. Nicaragua a devenit o colonie de monopol a „United Fruit Company” și a altor companii americane. În 1914, la Washington a fost semnat un acord, conform căruia Statele Unite aveau dreptul de a construi un canal oceanic în Nicaragua. În 1917, a devenit președintele E. Chamorro, care a încheiat o serie de noi acorduri cu Statele Unite, care au dus la o și mai mare înrobire a țării. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/1912nikaragua.htm>)

1914 - Trupele americane intră în Republica Dominicană, luptă împotriva rebelilor pentru Santa Domingo.

1914 - 1918 - O serie de invazii în Mexic. În 1910, a început o puternică mișcare țărănească a lui Francisco Pancho Villa și Emilian Zapata împotriva marionetei din SUA și Anglia, dictatorul Porfirio Diaz. În 1911, Diaz a fugit din țară și a fost înlocuit de liberalul Francisco Madero. Dar nici americanilor nu i se potrivea, iar în 1913, din nou generalul pro-american Victoriano Huerta l-a răsturnat pe Madero și l-a ucis. Zapata și Villa au împins, iar la sfârșitul anului 1914 au ocupat capitala Mexico City. Junta Huert s-a prăbușit și Statele Unite au intrat în intervenție directă. Încă din aprilie 1914, soldații americani au debarcat în portul mexican Veracruz și au rămas acolo până în octombrie. Între timp, un politician experimentat și proprietar de terenuri șef, V. Carranza, a devenit președinte al Mexicului. L-a învins pe Villa, dar s-a opus politicilor imperialiste ale SUA și a promis că va duce la bun sfârșit reforma agrară. În martie 1916, armata americană sub conducerea lui Pershing a trecut granița cu Mexicul, dar nu a fost chiar o plimbare în grădina de trandafiri. Soldații guvernamentali și armatele de gherilă din PA Villa și Zapata au uitat temporar de tulburările civile și s-au unit împotriva lui Pershing și l-au expulzat din țară. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/19101917mexika.htm>)

1914 - 1934 - Haiti. După numeroase revolte, America își desfășoară trupele, ocupația durează 19 ani. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/19141934gaiti.htm>)

1916 - 1924 - 8 ani de ocupare a Republicii Dominicane. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/19161924dominikanskajarka.htm>)

1917 - 1933 - Ocuparea militară a Cubei, protectorat economic. 1917 - 1918 -

Participarea la Primul Război Mondial. La început, America „și-a păstrat neutralitatea”, adică a vândut arme pentru sume astronomice și a devenit necontrolat de bogată, a intrat în război abia în 1917, adică în cele din urmă a pierdut doar 40.000 de oameni (rușii, de exemplu - 200.000), dar după război, cel mai mare câștigător. După cum știm, ea a luptat exact la fel în al Doilea Război Mondial. Statele Unite au luptat în Europa în timpul Primului Război Mondial pentru a schimba regulile „jocului”, nu pentru a asigura „o mai mare egalitate de șanse”, ci pentru a asigura viitoarea inegalitate absolută în favoarea Statelor Unite. America nu a venit în Europa din cauza Europei, ci din cauza intereselor Americii.

Capitala de peste mări a planificat acest război și l-a câștigat. După război prin diverse mașinațiuni

ceilalți aliați au reușit să înrobească Germania, ceea ce a adus țara sfâșiată de război în haos absolut, unde s-a născut fascismul. De altfel, fascismul s-a dezvoltat și cu ajutorul activ al Americii, care a ajutat-o până la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Statele, altele decât Statele Unite, s-au găsit îndatorate față de grupurile financiare internaționale și monopolurile după război, unde capitalul american cânta deja prima, dar nu singura vioară. Ceea ce au căutat Statele Unite să facă, atât la Paris în 1919, cât și în 1929. Statele nu și-au asigurat mandate și colonii, ci dreptul și capacitatea de a controla situația din lume, ca ele sau capitala americană. Desigur, nu toate planurile au fost realizate, iar cea mai mare și mai dureroasă greșeală a fost o Rusie sovietică independentă în loc de o Rusie dependentă de burgheză. A trebuit să aștepte până acum, dar restul Europei a fost „în esență un monopol al yankeilor și ce”. Sunt tot mai multe dovezi că Statele Unite și Marea Britanie sunt principalii vinovați ai izbucnirii Primului Război Mondial. Puteți citi mai multe despre el în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/stravit.htm>.

1917 - Magnaților americani le place să finanțeze revoluția socialistă din Rusia și speră că aceasta va provoca război civil, haos și lichidarea totală a acelei țări. Amintiți-vă că, în același timp, Rusia a participat la Primul Război Mondial, ceea ce a înrăutățit situația. Iată numele specifice ale sponsorilor: Jacob Schiff, Felix și Paul Wartburg, Otto Kahn, Mortimer Schiff, Guggenheim, Isaac Seligman. Când războiul civil a început cu adevărat, americanii și-au lansat forțele pentru a grăbi distrugerea rușilor. Pe Troțki s-au pus speranțe deosebit de mari, așa că au devenit foarte supărați când Stalin i-a recunoscut planurile și a îndepărtat inamicul. După revoluția din 1917, președintele american Woodrow Wilson a subliniat politica SUA față de Rusia după cum urmează: Întregul guvern al Gărzii Albe din Rusia ar trebui să primească ajutorul și recunoașterea Trinității. Caucazul face parte din problema Imperiului Turc, Asia Centrală ar trebui să devină un protectorat al anglo-saxonilor, Siberia ar trebui să aibă un guvern separat, iar Rusia Mare un nou guvern (adică, nu sovietic). După victoria asupra Mării „Roșii”, Wilson a plănuisit să trimită trupe de la Asociația Tinerilor Creștini în Rusia „pentru educația morală și conducerea poporului rus”. În 1918, trupele americane au intrat în Vladivostok și nu au fost excluse complet de pe teritoriul Rusiei până în 1922. Mai mult, la 23 decembrie 1917, Clemenceau, Pichon și Foch ai Franței și lordii Milner și Cecil ai Angliei au încheiat un tratat secret de împărțire a sferelor de influență. În Rusia.: Caucaz, Kuban și Don pentru Anglia și Basarabia pentru Franța, Ucraina și Crimeea. Statele Unite nu au participat oficial la convenție, deși dețineau de fapt toate firele și, în special, susțineau Siberia și Orientul Îndepărtat... Statul rus de pe acea hartă se afla doar în Ținutul Rusiei Centrale. Țările baltice, Belarus, Ucraina, Caucaz, Siberia și Asia Centrală de pe acea hartă erau state „independente”, „independente”. Acest plan a trebuit să mai aștepte câteva decenii. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/1917rossija.htm>.)

1918 - 1922 - Intervenție în Rusia. Au participat un total de 14 țări. Americanii și-au însușit o mulțime de rezerve de aur rusești când i-au dus amiralului Kolchak din cauza promisiunii de a furniza arme.

Cu toate acestea, nu și-au ținut promisiunea. Acest aur i-a salvat în timpul Marii Depresiuni, când guvernul a decis să facă față șomajului uriaș prin angajarea unui serviciu civil. A fost nevoie de o sumă imensă de bani pentru a plăti această lucrare neplanificată, iar apoi aurul furat nu a meritat aurul pierdut. despre asta aici: <http://jinezpravy.blogspot.cz/2012/08/teorie-o-vzniku-banky-ceskoslovenskych.html>

Acest singurul (viciu)

Galerie foto aici: <http://www.usinfo.ru/c4.files/1917russiagallery.htm>.

1918 - 1920 - Panama. După alegeri, soldații sunt trimiși în țară pentru a potoli revoltele.

1919 - Costa Rica. Revolta împotriva regimului președintelui Tinoco. Sub presiunea SUA, Tinoco a demisionat, dar tulburările din țară nu s-au oprit. Trupele americane au debarcat pentru a „proteja interesele americane”. D. Garcia a fost ales președinte. Sistemul democratic al țării a fost restabilit.

1919 - Trupele americane luptă de partea italiană împotriva sârbilor din Dalmația.

1919 - Trupele americane sunt în Honduras în timpul alegerilor.

1920 - Guatemala. Intervenție de două săptămâni.

1921 - Sprijinul SUA pentru rebelii care au luptat pentru a-l răsturna pe președintele guatemalei Carlos Herrera în favoarea United Fruit Company.

1922 - Intervenție în Turcia.

1922 - 1927 - Forțele americane în China în timpul revoltei populare.

1924 - 1925 - Honduras. Soldații au luat cu asalt țara în timpul alegerilor.

1925 - Panama. Forțele americane au dispersat o grevă generală.

1926 - Nicaragua. Invazie. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/19261933nikaragua.htm>)

1927 - 1934 - Există soldați americani în toată China.

1932 - Invazia El Salvador dinspre mare. A fost o revoltă în acel moment. 1936 -

Spania. Introducerea soldaților în timpul războiului civil.

1937 - O ciocnire militară cu Japonia.

1937 - Nicaragua. Cu ajutorul trupelor americane, Somoza a ajuns la putere când a răsturnat guvernul legitim al lui Hamid Sacas. Somoza a fost un dictator și familia sa a condus țara în următorii 40 de ani.

1939 - Introducerea trupelor în China.

1941 - Iugoslavia. Lovitura de stat a serviciilor de informații anglo-americane din noaptea de 26-27 martie 1941 a răsturnat guvernul Cvetkovic-Matchek ca urmare a loviturii de stat.

1941 - 1945 - În timp ce trupele sovietice luptau cu armata nazistă, americanii și britanicii au făcut ceea ce fac de obicei - teroarea. Ei au distrus sistematic populația civilă a Germaniei, arătând că ei nu erau mai buni decât naziștii. Acest lucru s-a făcut din aer prin bombardarea cu covoare a orașelor care nu aveau nimic de-a face cu războiul și producția de război: Dresda, Hamburg. Aproximativ 120.000 până la 250.000 de civili au fost uciși în Dresda într-o singură noapte, majoritatea refugiați. (Puteți citi despre Lend Lease în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/lendlease.htm>.) Pe scurt: 1) URSS nu a început să ajute până în 1943, înainte de asta sprijinul a fost doar simbolic, 2) cantitatea de sprijin a fost mică și la prețuri uriașe (încă plătind), în același timp au spionat rusă aici: <http://www.usinfo.ru/lendleaseshpiony.htm> și 3) în același timp, America a ajutat în secret naziștilor, chiar dacă acum nu se vorbește direct despre asta (în rusă despre asta, de exemplu, aici: <http://www.usinfo.ru/ibm.htm> și aici: <http://www.usinfo.ru/fashyste.htm>). Afacerile sunt afaceri mult în

---

Apropo, bunicul lui Bush, Prescott Bush, a fost implicat direct. În general, crimele Statelor Unite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial sunt incalculabile. De exemplu, ei i-au susținut pe fasciștii croați extrem de violenți, care apoi au luat parte activ la lupta antisovietică.

Era ca și cum ar fi atacat accidental soldații sovietici în speranța de a-i intimida cu puterea lor de foc. Au fost de acord cu Hitler că numărul maxim de trupe a fost aruncat în lupta împotriva sovieticilor, iar americanii au mărșăluit victorioși din oraș în oraș fără a întâmpina nicio rezistență. Abia atunci au filmat filme eroice, care s-au atribuit faptelor eroice ale soldaților sovietici. Una dintre cele mai îngrozitoare crime, desigur, este sponsorizarea secretă a experimentelor umane inumane de către fondurile americane în lagărele de concentrare naziste. Datorită ajutorului financiar, America a avut acces nerestricționat la rezultatele cercetării. După război, toți experții germani și japonezi au fost transferați în Statele Unite, unde și-au continuat cercetările despre prizonieri, rezidenți ai caselor de bătrâni, imigranți, oameni din America Latină etc.

1945 - Două bombe atomice aruncate asupra Japoniei epuizate (mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/c3.files/2mirovaja3.htm>), care s-a soldat cu moartea a circa 200.000 de persoane (conform altor surse 0,5 milioane) de oameni, majoritatea femei și copii. Presupunerea larg răspândită că bombe au fost aruncate pentru a salva viețile americanilor nu este adevărată. Bombele au fost aruncate pentru a intimida un nou inamic, Stalin, când Japonia încerca deja să negocieze o capitulare.

Liderii celui de-al Doilea Război Mondial, inclusiv Dwight D. Eisenhower, Chester Nimitz și Curtis Lemay, au dezaprobat toți folosirea bombelor atomice împotriva unui inamic învins.

În plus, bombele au fost aruncate în ciuda interzicerii Convenției de la Haga din 1907 - „nu există nicio scuză pentru distrugerea fără restricții sau atacurile asupra civililor și asupra bunurilor civile ca atare”.

Nagasaki a fost o bază navală... După ocuparea Japoniei de către trupele americane, 10 milioane de oameni au murit de foame. De asemenea, ca de obicei, americanii și-au demonstrat pe deplin „civilitatea”: a fost o tradiție bună să poarte „suveniruri” făcute din oase și alte părți ale corpului japonezilor morți.

1945 - 1991 - URSS. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/sssrindex.htm>.) Desigur, nu pot fi menționate toate sabotajele antisovietice, actele teroriste, provocările. Trebuie amintit în special planul anglo-american „Unthinkable”, care a fost desecretizat cu câțiva ani în urmă și nu a stârnit niciun interes în mass-media „democratică”. Acest lucru nu este surprinzător, deoarece planul era să atace Uniunea Sovietică cu trupe comune fasciste, britanice și americane încă din vara lui 1945. Ce democrat îndrăznește să spună asta? Germanii capturați nu au dezarmat „aliații” sovietici, nimeni nu a desființat armata, criminalii de război nu au fost pedepsiți. Dimpotrivă, naziștii au fost adunați într-o armată de sute de mii de oameni, așteptând doar ordinele de a-și repeta blitzkrieg-ul.

Din fericire, Stalin a reușit să mute trupele sovietice și astfel să-i neutralizeze pe americani-fasciști, care nu au îndrăznit să „democratizeze”. Cu toate acestea, prietenia americană cu naziștii a continuat.

Practic, niciun criminal de război din Germania de Vest nu a fost pedepsit, mulți au servit în NATO și în funcții de conducere în guvern. În acel moment, Statele Unite, care dețineau un monopol nuclear, au început să se pregătească pentru un război preventiv, care urma să înceapă în 1948. În primele 30 de zile, erau planificate să fie aruncate 133 de bombe atomice asupra a 70 de orașe sovietice, 8 dintre care Moscova și 7 spre Leningrad și mai târziu s-a planificat lansarea a încă 200 de bombe atomice. Totuși, calculele de control au arătat că aviația strategică a SUA în anii 1949-1950 încă nu a putut da o lovitură fatală Uniunii Sovietice fără a putea rezista (planul „Dropshot”), astfel că „democratizarea” a fost amânată. America a încercat prin toate mijloacele să incite la conflicte etnice, să vândă echipamente defecte (care, de altfel, a dus cândva la cea mai mare explozie din Uniunea Sovietică vreodată - în 1982, o conductă de gaz cu echipament american a explodat în Siberia). Dacă a fost posibil, armele biologice au fost folosite și împotriva Uniunii Sovietice.

De exemplu, prăbușirea din avioanele de cartofi Mandelinka, provocând pagube enorme culturii de cartofi. În Ucraina, o încrucișare necunoscută științific între o lăcustă și un greier este încă larg răspândită în unele zone. Evident, a fost inițial destinat să răspândească o anumită infecție. (Americanii au capturat toți experții japonezi în arme biologice în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și și-au folosit activ experiența în toate războaiele mai mult sau mai puțin majore, inclusiv în Cuba; răspândirea epidemiei de insecte a fost dezvoltată de japonezi). De-a lungul istoriei Uniunii Sovietice, nicio aeronavă de luptă nu a intervenit în spațiul aerian al Statelor Unite, a survolat țara și a condus bătălii aeriene. În cincizeci de ani de confruntare cu Uniunea Sovietică, aproximativ treizeci de avioane americane de luptă și recunoaștere au fost doborâte. În bătălia aeriană de peste Uniunea Sovietică, sovieticii au pierdut cinci avioane de luptă, americanii au doborât mai multe avioane de transport civile sovietice. Au fost înregistrate în total cinci mii de încălcări ale granițelor sovietice de către avioanele americane. În aceeași perioadă în Uniunea Sovietică, au fost identificați și arestați peste o sută patruzeci de parașutiști - sabotori cu rol specific în efectuarea de sabotaj pe teritoriul sovietic. CIA a tipărit în mod activ bani sovietici și i-a furnizat URSS în toate modurile posibile pentru a provoca inflație. Oamenii de știință occidentali au dezvoltat rapid câteva teorii științifice despre tendința naturală a Rusiei pentru violență și sclavie, despre dorința subconștient preprogramată de a ocupa întregul Pământ. Multe planuri de a începe un război nuclear cu Uniunea Sovietică și alte țări socialiste, „Chariotir”, „Trojan”, „Bravo”, „Offtek”, sunt deja cunoscute public astăzi. Americanii erau chiar dispuși să-și arunce aliații europeni cu bombe atomice, astfel încât ultimii ruși să nu aibă de unde să fugă din Uniunea Sovietică distrusă de nuclear. Cele mai serioase preocupări din partea Uniunii Sovietice de atunci erau, după cum sa dovedit, destul de rezonabile. În anii 1970 a fost propus un plan, care a fost propus de informații la 3 noiembrie 1945, conform căruia a fost aprobat un atac atomic asupra a 20 de orașe din URSS. A fost planificat „nu numai în cazul unui atac iminent al URSS, dar chiar dacă nivelul de dezvoltare științifică și industrială al țării oferă oponentului posibilitatea de a ataca Statele Unite sau de a apăra împotriva atacului nostru”... Dar eforturile eroice ale poporului sovietic un miracol economic și o dezvoltare complet neașteptată a unei arme nucleare pentru SUA. Americanii, care au pierdut momentul potrivit pentru a ataca de mai multe ori, au vrut să dea o lovitură preventivă mai târziu în anii 1950, dar au fost opriți tot timpul de teama de răspunsuri. Potrivit CIA, America a cheltuit un total de 13 trilioane de dolari pentru a distruge URSS.

1946 - Iugoslavia. Soldații americani se răzbune pentru că au doborât un avion.

01946 - 1949 - SUA au bombardat China și au oferit orice rezistență comunistilor. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/c4.files/1946kitaj.htm>)

1947 - Italia. Pentru a lupta împotriva comunismului, forțele pro-americane au fost finanțate în alegeri, CIA i-au ucis în masă pe comuniști și au desfășurat o campanie media antisovietică. In sfarsit pe

Banii americani au fost falsificați în rezultatele alegerilor și, desigur, comuniștii au pierdut.

1947 - 1948 - Franța. Pentru a lupta împotriva comunismului și a re-coloniza Vietnamul, forțele pro-americane sunt finanțate în alegeri și este oferit sprijin militar. Mii de civili au fost uciși.

1947 - 1949 - Grecia. Trupele americane sunt implicate în Războiul Civil, unde îi sprijină pe fasciști. Sub pretextul „protejării democrației”, Statele Unite intervin la primele alegeri generale din Italia și introduc nave de război Flotei a 6-a în porturile italiene pentru a împiedica Partidul Comunist să ajungă la putere în mod pașnic. În deceniile de după război, CIA și corporațiile americane continuă să intervină în alegerile din Italia, cheltuind sute de milioane de dolari pentru a bloca campania electorală comunistă. Popularitatea comuniștilor s-a bazat pe participarea lor activă la mișcarea antifascistă, când au condus toate forțele de rezistență.

1948 - 1953 - Acțiune militară în Filipine. Rol decisiv în operațiunile represive împotriva poporului filipinez. Moartea a mii de filipinezi. Armata americană a lansat o campanie împotriva forțelor de stânga ale țării în timp ce se luptau cu invadatorii japonezi. După război, Statele Unite au adus la putere o serie de păpuși, printre care și președintele, dictatorul Marcos. În 1947, forțele pro-americane au fost sprijinite financiar datorită deschiderii bazelor militare americane în Filipine.

1948 - Peru. O lovitură de stat militară a Americii. Manuel Odria a ajuns la putere. Guvernul nedemocratic s-a înarmat în viitor și a fost susținut de America, următoarele alegeri nu au avut loc până în 1980.

1948 - Nicaragua: sprijin militar datorită controlului guvernamental. Despre dictatorul Anastasio Somoza, președintele american Roosevelt a spus: „Este un nenorocit, dar este ticălosul nostru.” Dictatorul a fost ucis în 1956, dar dinastia sa a rămas la putere.

1948 - Costa Rica. America susține o lovitură de stat militară condusă de José Figueres Ferrer.

1949 - 1953 - Albania. Statele Unite și Marea Britanie au făcut mai multe încercări nereușite de a răsturna „regimul comunist” și de a-l înlocui cu un guvern pro-occidental de colaboratori fasciști și monarhiști.

1950 - O revoltă în Puerto Rico este înăbușită de trupele americane. La acea vreme, lupta pentru independență a continuat acolo.

1950 - 1953 - Intervenția armată în Coreea a aproximativ un milion de soldați americani. Moartea a sute de mii de coreeni. În 2000, a ieșit la iveală uciderea în masă a zeci de mii de prizonieri politici de către armata și poliția regimului de la Seul în timpul războiului din Coreea. Acest lucru a fost făcut la ordinul Americii, care se temea că prizonierii reținuți pentru convingerile lor politice ar putea fi salvați de armata RPDC. Americanii au folosit în mod activ arme chimice și biologice făcute pentru ei de criminalii naziști și testate pe prizonieri. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/koreja.htm>, Partea 2 aici: <http://www.usinfo.ru/koreja2.htm>)

1950 - Începutul ajutorului militar american acordat francezilor în Vietnam. Furnizare de arme și consiliere militară, plata a jumătate din cheltuielile militare ale Franței.

1951 - Ajutor militar american insurgenților chinezi.

1953 - 1964 - Guyana Britanică. Pe parcursul a 11 ani, Statele Unite și Marea Britanie au încercat de trei ori să împiedice venirea la putere a liderului ales democratic Dzhegen, care a urmat o politică neutră și independentă. Potrivit Statelor Unite, acest lucru ar putea duce la construirea unei societăți alternative la capitalism. Folosind diverse instrumente de la greve la terorism, Statele Unite au aranjat să părăsească scena politică în 1964, astfel încât Guyana, una dintre cele mai bune țări din regiune, a devenit una dintre cele mai sărace la începutul anilor 1980. 1953 - Iran. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/1953iran.htm>) Popularul politician Mossaddek a

decis să naționalizeze industria petrolieră a Iranului (1951), care era controlată de o companie petrolieră anglo-iraniană. Astfel au fost încălcate interesele economice ale Marii Britanii. Încercările Regatului Unit de a „influența” Mossaddek cu ajutorul șefului statului șahului au eșuat. Mossaddek a organizat un referendum în care a câștigat 99,9% din voturi și a primit o putere extraordinară, a preluat comanda forțelor armate și, în cele din urmă, l-a răsturnat pe șah și l-a trimis în exil. Marea Britanie și Statele Unite erau îngrozite că Mossaddek se baza nu numai pe naționaliști și clerici, ci și pe Partidul Comunist din Iran. La Washington și Londra, au decis că Mossaddek se pregătește să „sovietizeze” Iranul, așa că CIA și serviciile secrete britanice MI5 au efectuat o operațiune de răsturnarea lui Mossaddek. Revoltele au început în Iran, cu ciocniri între monarhiști susținuți de SUA și britanici și susținători Mossaddek și o lovitură de stat militară. Șahul s-a întors la Teheran și a spus într-o întâlnire oficială cu șeful CIA din Orientul Mijlociu: „Am câștigat acest tron datorită lui Allah, națiunii, armatei și ție.” petrecut în arest la domiciliu. Șahul a anulat decizia de naționalizare a industriei petroliere a Iranului. Shah Pahlavi a devenit prizonier pentru poporul iranian timp de un sfert de secol.

1953 - Deportarea forțată a inuiților (Groenlanda) are ca rezultat degradarea acestei națiuni. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/1953grenlandia.htm>)

1954 - Guatemala. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/1954gvatemala.htm>) Președintele guatemalei Jacobo Arbenz Guzman a condus țara între 1951-1954 și a încercat să aducă comerțul cu produse agricole (principalul articol de export) sub controlul statului. Acest lucru a afectat interesele companiei americane „United Fruit”, care a reprezentat 90% din exporturile Guatemala. Arbenz a fost acuzat că este un membru secret al Partidului Comunist și vrea să construiască comunismul în Guatemala (ceea ce a fost o minciună).

„United Fruit” a făcut apel la guvernul SUA. CIA a angajat câteva sute de trupe guatemalene care au invadat Guatemala din vecina Honduras. Armata, mituită de CIA, a refuzat să-l asculte pe Arbenz, iar acesta a fugit în Mexic, unde a murit 20 de ani mai târziu. Comandantul forțelor armate a venit la putere în Guatemala. Statele Unite au salutat schimbarea guvernului și au cerut noului guvern guatemalez să nu se răzbune pe Arbenz. Apoi America își va desfășura bombardierele acolo.

În 1999, președintele american Bill Clinton a recunoscut implicarea serviciilor de informații americane în încălcări ale legii în conflictul armat intern recent încheiat din Guatemala. Șeful Casei Albe a spus asta în capitala Guatemala, unde se afla în timpul călătoriei sale în America Centrală. Sprijinul de spionaj american al armatei guatemalene implicate în „reprimarea brutală și persistentă a fost o greșală din partea Statelor Unite, care nu ar trebui repetată”, a spus Clinton. Clinton a făcut o astfel de declarație ca răspuns la apelurile repetate ale apărătorilor drepturilor omului din Guatemala de a deschide accesul la arhivele secrete ale Serviciului Secret al SUA, care ar defini rolul Washingtonului și al armatei guatemaleze în „războiul murdar” care a însoțit armatele interne. conflict în Guatemala. Un raport recent al „Comisia Adevărului” din Guatemala afirmă că Statele Unite s-au amestecat în mod repetat în afacerile interne ale Guatemala în timpul conflictului. Așa că CIA „a susținut direct sau indirect unele dintre operațiunile ilegale ale guvernului” împotriva forțelor rebele. Până la mijlocul anilor 1980, „guvernul SUA a făcut presiuni asupra autorităților din Guatemala pentru a salva țesutul social și economic nedrept al țării”. Potrivit Comisiei pentru Adevăr, peste 200.000 de oameni au fost uciși sau dispăruți în timpul războiului civil de 36 de ani din Guatemala, care s-a încheiat în 1996 cu semnarea unui acord de pace între guvern și rebeli. În timpul conflictului armat, au avut loc o serie de încălcări grave ale legii, majoritatea fiind în responsabilitatea serviciilor militare și de informații.

1956 - Începe ajutorul militar al SUA pentru rebelii tibetani împotriva Chinei. Militanții s-au antrenat

la bazele CIA de peste mări, li s-au aprovizionat și cu arme și echipamente.

1957 - 1958 - Indonezia. La fel ca Nasser, Sukarno a fost unul dintre liderii „Lumii a treia” și și-a menținut neutralitatea în timpul Războiului Rece, a vizitat de mai multe ori URSS și China, a naționalizat proprietatea olandeză, a refuzat să interzică Partidul Comunist și și-a extins rapid influența în rândul alegătorilor. Toate acestea, potrivit Statelor Unite, au servit drept „exemplu rău” pentru alte țări în curs de dezvoltare. Pentru a preveni „răspândirea ideilor proaste în țările lumii a treia”, CIA a început să risipească o mulțime de bani pe alegeri, s-a făcut un plan de asasinare a lui Sukarno, a fost șantajat de sex fabricat, iar ofițerii opoziției au lansat un război împotriva guvernului nereușit de la Sukarno. .

1958 - Liban. Ocuparea țării, lupta împotriva rebelilor.

1958 - Confruntare cu Panama.

1958 - Asistență militară a SUA pentru rebelii de pe insula Quemoy în lupta împotriva Chinei.

1958 - În Indonezia începe răscoala CIA din 1957. Americanii au oferit ajutor militar rebelilor antiguvernamentali prin bombardare și consiliere. După ce avionul american a fost doborât, CIA s-a retras și revolta a eșuat.

1959 - America invadează Laosul, în Vietnam încep primele ciocniri ale trupelor americane.

1959 - Haiti. Suprimarea revoltei populare împotriva guvernului pro-american.

1960 - Ecuador. După ce Jose Maria Velasco a fost ales președinte al Ecuadorului și a refuzat să se supună cererilor SUA de a rupe toate relațiile cu Cuba, americanii au condus mai multe operațiuni militare. Toate organizațiile antiguvernamentale sunt susținute și vor fi provocări sângeroase, care sunt apoi atribuite guvernului. În cele din urmă, americanii au dat o lovitură de stat și agentul CIA Carlos Aroseman a venit la putere. America realizează curând că președintele nu este suficient de prietenos cu Washingtonul și a încercat să dea o altă lovitură de stat. Țara a început revolte care au fost înăbușite sub conducerea americană. La putere a venit junta militară, care a declanșat teroarea în țară, alegerile au fost anulate, a început persecuția adversarilor politici și, bineînțeles, mai ales a comuniștilor. SUA au rămas mulțumite.

1960 - Forțele americane intră în Guatemala pentru a preveni răsturnarea guvernului marionetă al SUA. Tentativa de lovitură de stat a eșuat.

1960 - Sprijin pentru lovitura militară din El Salvador.

1960 - 1965 - Congo / Zair. În iunie 1960, Lumumba a devenit primul prim-ministru al Congo de la obținerea independenței. Cu toate acestea, Belgia și-a păstrat controlul asupra bogăției minerale din Katanga, iar oficialii de seamă ai administrației Eisenhower aveau interese și conexiuni financiare în provincie. La o ceremonie cu ocazia Zilei Independenței, Lumumba a făcut apel la popor pentru eliberare economică și politică. După 11 zile, Katanga a părăsit țara. La scurt timp, Lumumba a fost răsturnat din postul său cu ajutorul Statelor Unite, iar în ianuarie 1961 a căzut victima unui atac terorist. După câțiva ani de război civil, Mobutu, legat de CIA, a ajuns la putere, conducând țara timp de mai bine de 30 de ani și devenind miliardar. În acest timp, nivelul corupției și sărăciei din această țară bogată în resurse a atins proporții atât de mari încât și-a uimit chiar comandanții CIA.

1961 - 1964 - Brazilia. După ce președintele Goulart a venit la putere, țara a fost pe calea unei politici externe independente, a reînnoit relațiile cu țările socialiste, a vorbit împotriva blocadei Cubei, a redus veniturile din exporturile TNC, a naționalizat filialele ITT și a continuat reformele economice și sociale. În ciuda faptului că Goulart era un mare latifundiar, Statele Unite l-au acuzat de „dominare comunistă în guvern” și au fost detronați printr-o lovitură de stat militară. Următorii 15 ani sunt conduși de o dictatură militară, Congresul este închis, opoziția politică este împrăștiată, tirania domnește în justiție, iar critica la adresa președintelui este ilegală. Sindicatele au fost controlate de guvern, protestele au fost înăbușite de poliție și armată. Disparația oamenilor, „echipele morții”, cultul viciilor și torturii sălbatice au devenit parte integrantă a programului guvernamental de „reabilitare morală”. Brazilia a rupt legăturile cu Cuba și a devenit unul dintre cei mai de încredere aliați ai SUA din America Latină.

1961 - Americanii îlucid pe președintele Republicii Dominicane Rafael Trujillo

adus la putere în anii 1930. Brutalul dictator nu a fost ucis pentru un jaf deschis al țării (60% din veniturile țării au intrat direct în buzunar), ci pentru faptul că politica sa de pradă a cauzat prea multe pagube companiilor americane.

1961 - Cuba. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/1961kuba.htm>) În 1961, CIA avea un buget (560 de milioane de dolari) care mergea pentru a finanța un grup special „Mongoose”, care a organizat bombardamentul cubanez. hoteluri și alte facilități, au atacat vite și agricultura, au adăugat substanțe chimice toxice zahărului exportat din Cuba etc. La începutul anului 1961, Statele Unite au ridicat relațiile diplomatice cu Cuba și au declarat o blocada economică. În aprilie, au organizat un atac armat al contrarevoluționarilor cubanezi în Golful Porcilor.

1962 - Dictatorul guatemalez Miguel Ydigoras Fuentes suprimă revolta populară cu ajutorul americanilor, sute de oameni sunt dispăruți, torturi și crime sunt răspândite, iar țara este cufundată în teroare. Absolvenții cu pregătire americană ai infamei „Școli a Americilor” erau deosebit de buni la torturarea și uciderea în masă a civililor.

1963 - El Salvador. Distrugerea dizidenților cu opinii antiamericane.

1963 - 1966 - Republica Dominicană. În 1963, noul președinte Bosch a fost ales democratic. El a cerut țării să reformeze terenul, să ofere locuințe ieftine oamenilor, să modereze naționalizarea afacerilor și să reducă utilizarea excesivă a terenurilor de către investitorii străini. Planurile lui Bosch au fost văzute ca o „furișare în socialism” și au înfuriat Statele Unite, presa americană spunând că este „roșu”. În septembrie 1963, Bosch a fost răsturnat printr-o lovitură de stat militară, cu acordul Statelor Unite. Când a izbucnit o insurgență în țară după 19 luni și a amenințat că va aduce Bosch înapoi la putere, Statele Unite au trimis 23.000 de soldați pentru a ajuta la înăbușirea revoltei.

1963 - Americanii ajută activ partidul din Irak să distrugă toți comuniștii din țară.

Apropo, cu ajutorul CIA, Saddam Hussein a ajuns la putere și apoi a luptat cu America cu un Iran urât.

1964 - Reprimarea sângeroasă a forțelor naționale panameze, care cereau restituirea drepturilor asupra Canalului Panama.

1964 - America susține o lovitură de stat militară în Brazilia, o juntă militară îl răsturnează pe președintele ales Joao Goulart. Regimul generalului Castelo Branco este considerat unul dintre cele mai sângeroase din istoria omenirii. Echipele morții antrenate de CIA au torturat și ucis pe oricine era considerat un oponent politic al lui Branco, în special pe comuniști.

1964 - Congo (Zair). America susține venirea la putere a dictatorului Mobutu Sese Seko, care ulterior a devenit cunoscut pentru cruzimea sa și a furat miliarde de dolari din țara săracă. 1964 - 1974 - Grecia. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/c4.files/1967grecija.htm>) Cu două zile înainte de alegeri, în august 1967, în țară a fost efectuată o lovitură de stat militară pentru a împiedica revenirea la putere a Prim-ministrul George Papandreuou... Intrigile împotriva lui din partea armatei americane și a CIA, care se aflau în Grecia, au început imediat după alegerea sa din aprilie 1964. După lovitură de stat, a fost introdusă legea marțială și a fost introdusă cenzura, au început arestările, tortura și crima. Numărul victimelor în prima lună a domniei „colonelilor negri” sub pretextul salvării națiunii de la „lovitura de stat comunistă” a ajuns la 8.000 de oameni.

În 1965, când petrolul a fost naționalizat în Indonezia, Washingtonul și Londra au reacționat din nou, dând o lovitură de stat în care a fost instalat dictatorul general Suharto. Dictatura de la grămada de oase - jumătate de milion de oameni. În 1975, Suharto a ocupat Timorul de Est și a distrus o treime din populație, făcând din insula un cimitir uriaș. The New York Times a numit tragedia „unul dintre cele mai sălbatice masacre din istoria politică modernă”. Nimeni nici măcar nu-și amintește de aceste atrocități.

1965 - Ajutor militar pentru guvernele pro-americane din Thailanda și Peru.

1965 - 1973 - Agresiunea de război împotriva Vietnamului. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/vjetnambse.htm>) În timpul războiului, 250.000 de copii au fost uciși, 750.000 au fost răniți și mutilați. Au fost aruncate 14.000.000 de tone de bombe și mine, echivalentul a 700 de bombe atomice de la Hiroshima și de trei ori mai mult tonaj de bombe folosit în al Doilea Război Mondial.

Războiul din Vietnam a costat viețile a 58.000 de soldați americani, în mare parte recruți, iar 300.000 au fost răniți. Zeci de mii de oameni s-au sinucis în următorii ani sau au fost distruși mental și moral de experiența lor militară. În 1995, la 20 de ani de la înfrângerea imperialismului american, guvernul vietnamez a raportat un număr imens de oameni uciși în război - 4.000.000 de civili vietnamezi și 1.100.000 de soldați. Totodată, a avut loc „urbanizarea forțată”, inclusiv alungarea țăranilor de pe pământ prin bombardarea și defolierea chimică a junglei. În infamul masacrul My Lai din 1968, soldații americani au ucis 500 de civili (mai multe aici: http://cs.wikipedia.org/wiki/Masacr_v_My_Lai). Între mai și noiembrie 1967, un pluton cunoscut sub numele de „Forța Tigerului” (mai multe aici: http://en.wikipedia.org/wiki/Tiger_Force) a măturat centrul Vietnamului, torturând și ucigând un număr necunoscut de civili. Operațiunile militare sângeroase precum Operațiunea Phoenix „au culminat în Vietnam, culminând în 1969, când aproape 20.000 de gherile vietnameze și susținătorii lor au fost uciși de echipele morții organizate de Statele Unite. Plutonul a trecut prin peste 40 de sate, printre altele, a atacat 10 fermieri vechi din Valea Song pe 28 iulie 1967 și a aruncat grenade asupra femeilor și copiilor în trei adăposturi subterane de lângă Chu Lai (http://en.wikipedia.org/wiki/Chu_Lai_International_Airport) în august 1967. Prizonierii au fost torturați și executați, urechile și pieile lor păstrate ca suveniruri. Un soldat Tiger Force a tăiat capul unui copil pentru a-i lua un colier de la gât, iar oamenii au fost uciși pentru coroanele lor de dinți de aur. Fostul plutonier sergent William Doyle își amintește: „Am ucis pe toți cei pe care i-am întâlnit. Indiferent de faptul că erau civili. Ei nu trebuiau să fie acolo.” Țăranii au fost uciși când au refuzat să meargă la un centru de tranzit, pe care Departamentul de Stat al SUA l-a criticat în 1967 pentru lipsa hranei și a adăpostului.

Înconjurată de ziduri de beton și sârmă ghimpată, aceste lagăre erau în esență închisori. Descriind cruzimea extremă față de țăranii, Larry Kottingh, un fost medic șef, a spus: „Acela era când toată lumea purta un colier tăiat la ureche.” Ancheta militară, care a durat patru ani și a început în 1971 (cea mai lungă din timpul acestui război).) din 30 de acuzații de infracțiuni împotriva dreptului internațional, inclusiv încălcări ale Convenției de la Geneva din 1949, niciuna dintre aceste persoane nu a fost nici măcar acuzată. Singura pedeapsă a fost sergentul pentru care începuse ancheta, din cauza raportului său privind decapitarea unui copil. Până în prezent, Statele Unite au refuzat să declassifice mii de rapoarte care ar putea explica ce s-a întâmplat și de ce cazul a fost închis. Pe 11 septembrie 1967, armata americană a lansat Operațiunea Wheeler (mai multe aici: http://en.wikipedia.org/wiki/Operation_Wheeler/Mailow) Sub comanda locotenentului colonel Gerald Morse, „Forța Tigerilor” și alte trei divizii au atacat 200 de sate din provincia Quang Nam. Succesul operațiunii a fost măsurat prin numărul de vietnamezi uciși. Harold Fisher, un fost paramedic, își amintește: „Ne-am dus în sat și pur și simplu am împușcat în toată lumea. Nu aveam nevoie de o scuză. Dacă erau aici, au murit.” La sfârșitul campaniei, un articol din ziarul militar „Stars and Stripes” l-a lăudat pe Sam Ibarra de la „Tiger Force” „pentru miile de uciși în timpul operațiunii „Wheeler”.

Aproape jumătate de milion de veterani din Vietnam au fost tratați pentru tulburare de stres post-traumatic. Un soldat Tiger Force, Douglas Teeters, lua antidepresive și somnifere din cauza zilei și a coșmarurilor, pentru că nu putea șterge imaginea țăranilor împușcați în timp ce fluturau pliante aruncate de avioanele americane și le țineau în siguranță. Acestea nu au fost cazuri unice, ci crime de zi cu zi, cu cunoștințele complete ale comandanților de la toate nivelurile. Veteranii au povestit cum au violat personal, au tăiat urechile, capetele, au legat organele genitale cu cabluri telefonice de câmp și au lăsat curentul, au aruncat în aer oameni, au ars civili fără discriminare, au nivelat sate cu pământ în spiritul Chinggiskhan, au ucis animale și câini pentru distracție, a otrăvit proviziile de hrană și a devastat în general peisajul Vietnamului de Sud, fără a lua în calcul atrocitățile obișnuite ale războiului și devastările provocate de bombardamente. Vârsta medie a unui soldat american în Vietnam era de 19 ani. Masacrul meu Lai. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/vietnam2.htm>)

1966 - Guatemala. Americanii își instalează marioneta Julius Cesar Mendez în Muntenegru.

Trupele americane au intrat în țară, au avut loc masacre în masă ale indienilor, care se considerau potențiali insurgenți. Sate întregi au fost distruse, iar napalmul a fost folosit activ împotriva fermierilor pașnici. Oamenii dispar în tot statul, iar tortura este folosită activ, pentru care experții americani au instruit poliția locală.

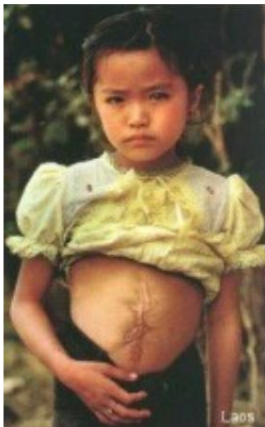
1966 - Ajutor militar pentru guvernul pro-american din Indonezia și Filipine. În ciuda cruzimii regimului represiv al lui Ferdinand Marcos din Filipine (60.000 de persoane au fost arestate din motive politice, guvernul a angajat oficial 88 de experți în tortură), George Bush Sr. câțiva ani mai târziu, l-a lăudat pe Marcos pentru „respectarea principiilor democratice”.

1967 - Când americanii văd că George Popandreuș, care le este nepotrivit, poate câștiga alegerile din Grecia, susțin o lovitură de stat militară care scufundă statul în terorism timp de 6 ani. Tortura, asasinarea oponentilor politici Georgios Papadopoulos (care, de altfel, era agent CIA și anterior nazist), a fost folosită activ. A avut 8.000 de oameni executați în prima lună a domniei sale. Statele Unite nu au recunoscut că sprijină acest regim fascist până în 1999.

1968 - Bolivia. Vânătoarea celebrului gardian revoluționar Che Guevara. Americanii îl doreau în viață, dar guvernul bolivian îi era atât de frică de protestele internaționale (Che Guevara a devenit o figură de cult în timpul vieții), încât a decis să-l omoare rapid.

1970 - Uruguay. Experții americani în tortură își învață abilitățile de a folosi susținătorii democrației locale împotriva opoziției anti-americane.

1971 - 1973 - Bombardarea Laosului (mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/laos.htm>). S-au aruncat mai multe bombe asupra acestei țări decât asupra Germaniei naziste. La începutul lunii februarie 1971, trupele americane de la Saigon (30.000), în sprijinul aeronavelor americane din Vietnam de Sud, au invadat sudul Laosului. Eliminarea conducătorului popular al statului - Prințul Sahounek, care a fost înlocuit de marioneta americană Lol Noloy, care a trimis imediat trupe în Vietnam.

1971 - Ajutorul militar al SUA în timpul revoluției din Bolivia. Președintele Juan Torres a fost înlocuit de dictatorul Hugo Banzer, care a fost primul care a trimis 2.000 dintre oponenții săi politici la moarte dureroasă.

1972 - Nicaragua. Forțele americane intră în țară pentru sprijin guvernamental, favorabil Washingtonului.

1973 - Chile (mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/1973chili.htm>). CIA va da o lovitură de stat în Chile pentru a scăpa de președintele pro-comunist. Allende a fost unul dintre cei mai importanți socialiști din Chile și a căutat o reformă economică în țară. El a început procesul de naționalizare a sectoarelor cheie ale economiei, a impus taxe mari asupra activităților corporațiilor multinaționale și a impus un moratoriu asupra datoriei publice. Drept urmare, a afectat serios interesele companiilor americane (ITT, Anaconda, Kennecot și altele). Ultima picătură pentru SUA a fost vizita lui Fidel Castro în Chile. Drept urmare, CIA a primit ordin să-l răstoarne pe Allende. În mod ironic, pentru prima dată în istorie, CIA a finanțat Partidul Comunist (comuniștii chileni au fost printre principalii concurenți politici ai partidului lui Allende). În 1973, armata chiliană condusă de generalul Pinochet a dat o lovitură de stat. Junta a suspendat constituția, a dizolvat Congresul Național, a interzis partidele politice și organizațiile de masă. A provocat teroare sângeroasă (30.000 de patrioți chileni au fost uciși în temnițele juntei și 2.500 sunt dispăruți). Junta a desființat realizările sociale și economice ale națiunii, țara a revenit latifundiștilor, afacerile foștilor proprietari, a compensat pagubele aduse monopolurilor străine etc. Relațiile cu URSS au fost desființate și

alte state socialiste. În decembrie 1974, Augusto Pinochet a fost proclamat președinte al Chile. Politicile internaționale și anti-populare ale juntei au dus la o deteriorare bruscă a situației din țară, la sărăcirea muncitorilor și la o creștere semnificativă a costurilor locuințelor. În politica externă, guvernul militar-fascist a urmat conducerea SUA.

1973 - Războiul Yom Kippur (mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/1973israel.htm>). Siria și Egiptul împotriva Israelului. America ajută Israelul cu arme.

1973 - Uruguay. Ajutorul militar al SUA în lovitura de stat care a dus la teroare totală în toată țara.

1974 - Zair. Sprijinul militar a fost refuzat guvernului, iar scopul SUA era ocuparea resurselor naturale. America nu se deranjează că toți banii (1.400.000) sunt însușiți de Mobutu Sese Seko, liderul țării;

1974 - Portugalia. Sprijin financiar pentru forțele pro-americe la alegeri, pentru a preveni decolonizarea țării, unde regimul fascist loial SUA a condus timp de 48 de ani. Pe coasta portugheză se desfășoară exerciții NATO la scară largă pentru a intimida rivalii.

1974 - Cipru. Americanii susțin lovitura de stat militară care trebuia să-l aducă la putere pe agentul CIA Nikos Sampson. Totuși, nu a reușit, dar turcii au profitat de haosul temporar și au invadat Cipru, ei sunt încă acolo.

1975 - Marocul ocupă Sahara de Vest cu sprijinul armatei SUA, în ciuda condamnării comunității internaționale. Recompensa este că Americii i se permite să plaseze baze militare în țară.

1975 - Australia. Americanii ajută la înlocuirea prim-ministrului ales democratic Edward Vitlem.

1975 - Cambodgia (mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/c3.files/1975kambodzha.htm>).

Un atac de două zile asupra Cambodgiei, unde guvernul a reținut o navă comercială americană. Povestea neoficială: americanii au decis să ducă un „război publicitar” pentru a restabili imaginea puterii invincibile, chiar dacă echipajul a fost eliberat în siguranță după inspecție. În același timp, trupele americane curajoase aproape că au distrus nava pe care o salvau, pierzând câteva zeci de soldați și mai multe elicoptere. Pierderile din Cambodgia sunt necunoscute. 1975 - 2002 (mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/1975angola.htm>) - Guvernul pro-sovietic din Angola se confruntă cu o opoziție tot mai mare din partea mișcării „Unită”, care este susținută de Africa de Sud și SUA servicii secrete. URSS a oferit sprijin militar, politic și economic în organizarea intervențiilor trupelor cubaneze în Angola, a oferit armatei angoleze un număr mare de arme moderne și a trimis câteva sute de consilieri militari în țară. În 1989, trupele cubaneze au părăsit Angola, dar războiul civil a continuat până în 1991. Conflictul din Angola a luat sfârșit abia în 2002, după moartea liderului permanent al „Unității”, Jonas Savimbi.

1975 - 2003 - Timorul de Est. În decembrie 1975, a doua zi după ce președintele american Ford a părăsit Indonezia, care devenise cel mai valoros instrument al Statelor Unite în Asia de Sud-Est, soldații Suharto cu binecuvântarea Statelor Unite au invadat insula și au folosit armele americane în agresiune. În 1989, trupele indoneziene care urmăreau ținta anexării violente a Timorului au distrus 200.000 din cei 600.000 de locuitori ai săi. America susține această agresiune și ascunde vărsarea de sânge de pe insulă.

1978 - Guatemala. Ajutor militar și economic pentru dictatorul pro-american Lucas Garcia, care a instituit unul dintre cele mai represive regimuri din țară. Peste 20.000 de civili au fost uciși din cauza ajutorului financiar al SUA.

1979 - 1981. O serie de lovituri de stat militare în Seychelles - o țară mică de lângă coasta de est a Africii. Franța, Africa de Sud și informațiile americane au participat la pregătirile pentru lovitura de stat și invazia mercenară.

1979 - Africa Centrală. Peste 100 de copii au fost uciși protestând împotriva obligației de a cumpăra uniforme școlare exclusiv în magazinele aparținând președintelui. Comunitatea internațională a condamnat crimele și a făcut presiuni asupra țării. În vremurile dificile ale Africii Centrale, Statele Unite au venit în ajutor, pentru care acest guvern pro-american a fost avantajos.

1979 - Yemen. America oferă asistență militară rebelilor pentru a mulțumi Arabiei Saudite.

1979 - 1989 - Invazia sovietică a Afganistanului (mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/1979afghanistan.htm>). După numeroase atacuri ale mujahidinilor asupra teritoriului sovietic, provocate și plătite de America, Uniunea Sovietică a decis să trimită trupe în Afganistan și să mențină acolo un guvern pro-sovietic. Mujahedinii care luptă împotriva guvernului oficial de la Kabul, inclusiv unul dintre voluntarii Arabiei Saudite, Osama bin Laden, sunt sprijiniți de America. da

să se spună că erau în război cu mâinile insurgenților afgani. În 1989, trupele sovietice au părăsit Afganistanul, unde a continuat un război civil între facțiunile mujahideen rivale și asociațiile tribale.

1980 - 1992 - El Salvador. Sub pretextul unei deteriorări a situației interne a țării care ar putea escalada într-un război civil, Statele Unite și-au extins inițial prezența militară în El Salvador prin desfășurarea de consilieri și apoi au început să desfășoare operațiuni speciale folosind capacitățile de spionaj militar ale Pentagonului și ale Langley, pe o bază permanentă. Dovadă în acest sens este faptul că aproximativ 20 de americani au fost uciși sau răniți în accidente de elicopter și avioane în timp ce efectuau misiuni de recunoaștere sau alte misiuni pe câmpul de luptă. Există, de asemenea, dovezi ale implicării americane în lupta la sol. Războiul s-a încheiat oficial în 1992. A costat El Salvador 75.000 de civili morți și Departamentul Trezoreriei SUA 6 miliarde de dolari, scoși din buzunarele contribuabililor. De atunci nu au mai avut loc schimbări sociale în țară. O mână de bogați încă mai dețin și controlează țara, săracii au devenit și mai săraci, opoziția este înăbușită de „echipele morții”.

De exemplu, femeile erau atârinate de copaci în spatele propriului păr, sânii lor erau tăiați, interiorul zonei genitale era tăiat și așezat pe față. Penisul bărbaților a fost tăiat și băgat în gură, iar copiii au fost sfâșiați de sarmă ghimpată chiar în fața părinților. Toate acestea au fost făcute în numele democrației de către experții americani și astfel câteva mii de oameni au murit în fiecare an. Absolvenții americani ai Școlii Absolvente din Americi (mai multe în rusă [aici: http://www.usinfo.ru/schooloftheameicas.htm](http://www.usinfo.ru/schooloftheameicas.htm)), care este cunoscută pentru pregătirea sa în tortură și activități teroriste, au luat parte activ la crime. . Anii 1980 - O echipă militară a morții, antrenată și plătită de Statele Unite, operează în Honduras. Numărul victimelor ucise în această țară este estimat la zeci de mii. Mulți ofițeri de echipe ale morții au fost instruiți în Statele Unite. Honduras s-a transformat într-o bază militară pentru a lupta împotriva Statelor Unite împotriva El Salvador și Nicaragua.

1980 - Ajutorul militar pentru Irak destabiliza noul regim anti-american al Iranului. Războiul a durat 10 ani, iar numărul morților este estimat la un milion. America protestează în timp ce ONU încearcă să condamne agresiunea Irakului. În plus, Statele Unite vor scoate Irakul de pe lista „țărilor care susțin terorismul”. În același timp, America trimite în secret arme în Iran prin Israel, în speranța unei lovituri de stat pro-americane.

1980 - Cambodgia. Sub presiunea Statelor Unite, Programul Alimentar Mondial trimite alimente în Thailanda pentru 12 milioane de dolari, care vor fi date khmerilor roșii, fostul guvern din Cambodgia, care este responsabil pentru uciderea a 2,5 milioane de oameni în patru ani. În plus, America, Germania de Vest și Suedia oferă susținătorilor Pol Pot arme în Singapore, bandele de Khmer Roșii terorizând Cambodgia încă 10 ani după căderea regimului.

1980 - Italia. „Operațiunea Gladio” America mediază o explozie la gara Bologna, ucigând 86 de persoane. Scopul a fost discreditarea comuniștilor la viitoarele alegeri.

1980 - Coreea de Sud. Mii de protestatari au fost uciși în Kwangju cu sprijinul american.

Protestul a fost îndreptat împotriva folosirii torturii, a arestărilor în masă, a fraudării alegerilor și personal împotriva marionetei americane Chun Doo Hwan. Câțiva ani mai târziu, Ronald Reagan i-a spus că „a făcut multe pentru a menține tradiția veche de 5.000 de ani a devotamentului pentru libertate”.

1981 - Zambia. Americii nu i-a plăcut foarte mult guvernul țării pentru că nu a susținut mult iubitul apartheid al Americii din Africa de Sud. Așa că americanii au încercat să organizeze o lovitură de stat, care urma să fie efectuată de dizidenții din Zambia cu sprijinul trupelor sud-africane. Tentativa de lovitură de stat a eșuat.

1981 - SUA demolează două avioane libiene. Atacul a avut ca scop destabilizarea guvernului anti-american al lui M. Gaddafi. În același timp, în largul coastei Libiei au fost efectuate manevre demonstrative. Gaddafi i-a susținut pe palestinieni în lupta lor pentru independență și a răsturnat guvernul pro-american anterior.

1981 - 1990 - Nicaragua. (mai multe în rusă [aici: http://www.usinfo.ru/1981nikaragua.htm](http://www.usinfo.ru/1981nikaragua.htm)) CIA conduce invazia insurgenților și punerea de mine. După căderea dictaturii Somoza și venirea la putere a sandiniștilor în 1978, pentru Statele Unite a fost clar că „o altă Cuba” ar putea apărea în America Latină. Președintele Carter a recurs la sabotarea revoluției în formă diplomatică și economică. Succesorul său, Reagan, a pariat pe putere. La acea vreme, Nicaragua era cea mai săracă țară din lume, cu doar cinci lifturi și o scară rulantă și nici nu funcționa.

Dar Reagan a spus că Nicaragua este un pericol teribil și, în timp ce își ținea discursul, la televizor a apărut o hartă roșie a Statelor Unite, ca și cum ar reprezenta pericolul iminent din Nicaragua. Timp de 8 ani, oamenii din Nicaragua sunt atacați de Contras, creat de SUA din rămășițele Gărzii Somosa și alți susținători ai dictatorului. A fost lansat un război total împotriva tuturor programelor sociale și economice progresiste ale guvernului. „Luptătorii pentru libertate” ai lui Reagan au ars școli și clinici, au fost implicați în violențe și torturi, bombardări și împușcături la

oameni nevinovați, ceea ce a dus la înfrângerea revoluției. Alegerile au avut loc în 1990, în timpul cărora America a cheltuit 9 milioane de dolari în sprijinul Uniunii Naționale de Opoziție și i-a șantajat pe oameni să le spună că, dacă partidul va câștiga puterea, raidurile Contras finanțate de SUA vor înceta și va fi oferit un ajutor masiv. Sandinistii chiar au pierdut.

În cei 10 ani de „libertate și democrație”, niciun ajutor nu a fost livrat vreodată Nicaragua, dar economia a fost distrusă, țara sărăcită, a apărut analfabetismul și serviciile sociale care erau cele mai bune din America Centrală înainte de sosirea Statelor Unite. au fost distruse.

1982 - Guvernul Africii de Sud Surinam începe reformele socialiste și invită consilieri cubanezi. Serviciile de informații americane au sprijinit organizațiile democratice și sindicale. În 1984, guvernul pro-socialist a demisionat ca urmare a tulburărilor civile bine organizate.

1982 - 1983 - Atacul terorist al a 800 de pușcași marini americani împotriva Libanului. Din nou, multe victime.

1982 - Guatemala. America îl ajută pe generalul Efraim Rios Montt să vină la putere. După 17 luni de mandat, el a distrus 400 de sate indiene.

1983 - Intervenție militară în Grenada, aproximativ 2.000 de pușcași marini. (mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/1983grenada.htm>) Distrugerea a sute de vieți. În Grenada a avut loc o revoluție, care a adus la putere grupuri de stânga. Noul guvern al acestei mici țări insulare a căutat să realizeze reforme economice cu ajutorul Cubei și al Uniunii Sovietice. Statele Unite se temeau de „exportul” revoluției cubaneze. În ciuda faptului că liderul marxist grenadian Maurice Bishop a fost ucis de alți membri ai partidului, Statele Unite au decis totuși să invadeze Grenada. Un verdict oficial privind utilizarea forței militare a fost declarat de „Organizația Statelor Caraibe de Est”, motivul pentru care a început operațiunea militară a fost studenții americani ținuti ostatici. Președintele american Ronald Reagan a spus că se pregătește ocupația cubano-sovietică a Grenadei și că există depozite de arme în Grenada care ar putea fi folosite de teroriștii internaționali.

După cucerirea insulei (1983), s-a constatat că studenții nu erau ținuti ostatici, iar depozitele erau pline de vechi arme sovietice. Înainte de invazia SUA, pe insulă existau 1.200 de comandouri cubaneze. Ulterior, s-a dovedit că pe insulă nu erau mai mult de 200 de cubanezi, dintre care o treime erau specialiști civili. Membrii guvernului revoluționar au fost arestați și predați de soldații americani însoțitorilor americani. Un tribunal numit de noul guvern i-a condamnat la închisoare. Adunarea ONU a condamnat această acțiune cu o majoritate substanțială. Președintele Reagan a spus: „Acest lucru nici măcar nu mi-a deranjat micul dejun”.

1983 - Activități de destabilizare în Angola: sprijin pentru forțele armate antiguvernamentale, atacuri teroriste și sabotaj în companii.

1984 - Americanii au doborât două avioane iraniene.

1984 - America continuă să finanțeze insurgenții antiguvernamentale în Nicaragua. Când Congresul a interzis oficial transferul de bani în mâinile teroriștilor, CIA a clasificat pur și simplu fondurile drept secrete. Pe lângă bani, „Contras” au primit și un ajutor mai eficient: nicaraguanii au capturat americani care puneau mine în 3 golfuri, adică desfășurau activități teroriste tipice. Cazul a fost audiat la Curtea Internațională de Justiție, America a fost condamnată la 18 miliarde de dolari, dar nu a acordat nicio atenție. 1985 - Ciad. Guvernul condus de președintele Habré, susținut de americani și francezi. Acest regim represiv a folosit cele mai îngrozitoare torturi, arderea oamenilor de vii și alte tehnici pentru a intimida populația: șocuri electrice, introducerea țevii de evacuare a gurii unui bărbat, ținerea într-o celulă cu cadavre putrezite și foamete. Este documentată distrugerea a sute de fermieri din sud. Antrenamentul și finanțarea regimului le revenea americanilor.

1985 - Honduras. Statele Unite ale Americii trimit experți în tortură și consilieri militari contralor din Nicaragua, care sunt cunoscuți pentru tortura lor brutală și sofisticată. Cooperarea Americii cu traficanții de droguri influenți. Guvernul din Honduras va primi 231 de milioane de dolari în compensație. 1986 - Atacul asupra Libiei. Bombardarea Tripoli și Benghazi. Multe victime. Motivul a fost un atac terorist al agenților serviciilor secrete libiene la o discotecă din Berlinul de Vest, populară printre soldații americani. În mai 1986, două nave de război libiene au fost scufundate în timpul unui exercițiu al flotei americane, iar o alta a fost avariata. Întrebat de reporteri dacă războiul a început, un purtător de cuvânt al Casei Albe a spus că au avut loc „manevre maritime pașnice în apele internaționale”. Nu a urmat un alt comentariu.

1986 - 1987 - „Războiul tancurilor” între Irak și Iran. - Atacuri ale forțelor aeriene și navale asupra câmpurilor petroliere și a tancurilor. Statele Unite au creat o forță internațională pentru a proteja comunicațiile din Golful Persic. Acesta a fost începutul prezenței permanente a Marinei SUA în Golful Persic. Un atac american neprovocat asupra unei nave iraniene în apele internaționale, distrugerea platformelor petroliere iraniene.

1986 - Columbia. Sprijinul american pentru regimul pro-american „în lupta împotriva drogurilor”. O mare cantitate de material militar a fost transportată în Columbia după ce guvernul columbian și-a dovedit loialitatea față de Statele Unite ale Americii: în „curățarea socială”, adică distrugerea liderilor de sindicat și a membrilor unor mișcări și organizații mai mult sau mai puțin importante, fermieri și defavorizați. Politicienii să „curățeze” țara de elemente antiamericane și antiguvernamentale. Tortura brutală a fost folosită în mod activ, de exemplu în 1986-1988. Centrul Muncitorilor a pierdut 230 de persoane, aproape toate fiind găsite torturate până la moarte. În doar șase luni, „curățarea” (1988) a ucis peste 3.000 de oameni, apoi America a spus: „Colombia are o formă democratică de guvernare și nu încalcă în mod semnificativ nivelul drepturilor omului recunoscute la nivel internațional”. Între 1988 și 1992, aproximativ 9.500 de oameni au fost uciși din motive politice (inclusiv 1.000 de membri ai singurului partid politic independent, Uniunea Patriotică), care nu includea 313 țărani morți și 830 de activiști politici. Până în 1994, numărul persoanelor ucise din motive politice a crescut la 20.000. Următoarele cazuri cu siguranță nu se încadrează în „lupta împotriva drogurilor”. În 2001, tribul indian, prin proteste pașnice, a încercat să nu permită producția de petrol pe teritoriul său de către compania americană „Occidental Petroleum”. Desigur, compania nu a cerut permisiunea și a trimis forțe guvernamentale către civili. Drept urmare, două sate din regiunea Valle del Cauca au fost atacate, ucigând 18 persoane, inclusiv 9 copii. Un incident similar a avut loc în 1998 în Santa Domingo. În încercarea de a bara drumul, 3 copii au fost uciși și zeci de persoane au fost rănite. 25% dintre soldații columbieni protejează companiile petroliere străine.

1986 - 2000 - Tulburări în Haiti. În anii 1930, Statele Unite au sprijinit dictatura familiei Duvalier până când preotul Aristide s-a opus. Între timp, CIA a lucrat în secret cu „echipele morții” și cu traficanții de droguri. Casa Albă s-a prefăcut că sprijină revenirea lui Aristide la putere după răsturnarea sa în 1991. După mai bine de doi ani de întârziere, armata americană și-a restabilit conducerea. Dar numai după ce a fost asigurat că nu îi va ajuta pe săraci în detrimentul celor bogați și va urma principiile „economiei de piață”.

1987 - 1988 - Statele Unite asistă Irakul în războiul său împotriva Iranului, nu numai cu arme, ci și cu bombardamente. În plus, Statele Unite și Marea Britanie au furnizat Irakului arme de distrugere în masă, inclusiv gaze mortale, care au otrăvit 6.000 de civili în satul kurd Halabja. Doar

acest caz a fost citat de Bush în retorica de dinainte de război în justificarea agresiunii americane din 2003.

Desigur, faptul că armele chimice au fost furnizate de America, care dorea să schimbe regimul anti-american din Iran, a „uitat” cumva să menționeze. Aici puteți vedea fotografiile de la victimele atacului cu gaze (http://www.usinfo.ru/pics/democracy_iraq_halabja.jpg)

1988 - Turcia. Sprijinul militar al țării în timpul represiunii în masă împotriva celor nemulțumiți de guvernul pro-american. Utilizarea pe scară largă a torturii, inclusiv torturarea copiilor, mii de victime. Drept urmare, Turcia ocupă locul trei în ceea ce privește asistența financiară a SUA. 80% din armele turcești sunt cumpărate în Statele Unite, iar Statele Unite au baze militare în țară. O astfel de cooperare benefică permite guvernului turc să comită crime fără teama ca „comunitatea internațională” să ia contramăsuri. De exemplu, în 1995, a fost lansată o campanie împotriva minorității kurde: 3.500 de sate au fost distruse, 3 milioane de oameni au rămas fără adăpost și zeci de mii au fost uciși. Nici măcar „comunitatea mondială”, darămite Statele Unite, nu s-a deranjat deloc să abordeze acest fapt.

1988 - CIA explodează avionul „Pan Am”, care a survolat Scoția și a ucis sute de americani. Incidentul a fost atribuit teroriștilor arabi. S-a dovedit că aceste siguranțe sunt fabricate în America și sunt vândute exclusiv de CIA și nu de Libia. Timp de câțiva ani, Statele Unite au impus sancțiuni economice asupra Libiei (în timp ce efectuau ocazional bombardamente discrete asupra orașelor), pe care în cele din urmă au decis să-și „recunosc” vinovăția în 2003. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru /1988livia.htm>)

1988 - Trupele americane invadează Honduras pentru a proteja mișcarea teroristă „Contras”, care a atacat Nicaragua de mulți ani. Trupele sunt încă în Honduras.

1988 - USS „Vincennes”, care a doborât un avion iranian cu 290 de pasageri la bord în Golful Persic, inclusiv 57 de copii. Avionul tocmai decolase și nici măcar nu se afla în zona internațională, ci deasupra apelor teritoriale iraniene. Când nava „Vincennes” s-a întors la baza sa din California, o mulțime uriașă a întâmpinat-o cu bannere și baloane, o orchestră și un marș, iar nava însăși a auzit muzică strălucitoare din difuzoare. Eroii i-au salutat cu foc de artilerie. „Kara-Murza” scrie despre conținutul articolelor publicate în ziarele americane dedicate avionului iranian doborât: „Când citești aceste articole, capul se învâрте. Avionul a fost doborât cu bune intenții, iar pasagerii „nu au murit degeaba” pentru că Iranul se poate gândi... „În loc să-și ceară scuze, a spus Bush Sr.” nu voi cere niciodată scuze pentru Statele Unite.

Nu-mi pasă de fapte.” Căpitanul crucișătorului „Vincennes” a primit o medalie pentru curaj. Ultimul guvern american și-a recunoscut pe deplin greșeala și comportamentul inuman. Cu toate acestea, până în prezent, Statele Unite nu și-au îndeplinit obligațiile de a despăgubi rudele victimelor pentru prejudiciul moral și material ca urmare a acestui act fără precedent. În plus, SUA au bombardat rafinăriile de petrol iraniene în acest an.

1989 - Intervenție armată în Panama, capturarea președintelui Noriega, care se află încă în închisoarea SUA. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/1989panama.htm>) Mii de oameni au fost uciși și au fost reduse oficial la 560. Consiliul de Securitate al ONU a fost aproape unanim împotriva ocupației. Statele Unite au respins o rezoluție a Consiliului de Securitate și au început să își planifice următoarele „operațiuni de salvare”. Prăbușirea contragreutății sovietice, împotriva oricăror așteptări că această situație ar scuti SUA de nevoia de a da dovadă de militantitate, a dus la „pentru prima dată în mulți ani, Statele Unite ale Americii ar putea recurge la putere fără teama unui răspuns rusesc”, a spus unul. a deputaților după invadarea Panama. Departamentul de Stat. S-a dovedit că bugetul propus de Pentagon după încheierea Războiului Rece de către administrația Bush, fără scuza unei „amenințări ruse”, era chiar mai mare decât înainte.

1989 - Americanii au doborât două avioane libiene.

1989 - România. CIA este implicată în răsturnarea și asasinarea lui Ceaușescu. La început, America l-a tratat foarte amabil pentru că arăta ca un adevărat confident într-o tabără socialistă: nu a susținut intrarea trupelor sovietice în Afganistan și boicotarea Jocurilor Olimpice din 1984 de la Los Angeles, a insistat asupra dizolvării simultane a NATO. și Pactul de la Varșovia. Dar la sfârșitul anilor 80, s-a dovedit că nu va urma calea unui trădător către socialism, precum Gorbaciov. În plus, acest lucru a fost îngreunat de dezvăluirile tot mai mari ale oportunismului și trădării comunismului de la București. La Langley, s-a decis ca Ceaușescu să fie înlăturat (desigur, fără acordul Moscovei, acest lucru nu era posibil la momentul respectiv...) Operațiunea a fost încredințată șefului unității din Europa de Est a CIA, Milton Borden. El recunoaște acum că acțiunile pentru răsturnarea regimului socialist și înlăturarea lui Ceaușescu au fost planificate de guvernul SUA.

În primul rând, opinia publică mondială a fost procesată. Prin intermediul agențiilor, în presa occidentală au fost difuzate informații negative despre dictator și un interviu cu dizidenții români fugiți în străinătate. Laitmotivul acestor publicații a fost: Ceaușescu chinuie oameni, fură publicul

bani și nu dezvoltă economia. Informarea în Occident a fost un mare succes. Totodată, a avut loc cel mai probabil succesor al lui Ceaușescu, în rolul căruia a fost ales Ion Iliescu. În cele din urmă, această nominalizare s-a potrivit atât Washingtonului, cât și Moscovei. În ciuda Ungariei deja „pură” din socialism, armele au fost furnizate în liniște opoziției române. În fine, povestea crimelor de civili de către agenții secreți ai serviciului secret român „Securitatea” din Timișoara, „capitala” maghiarilor români, a fost difuzată în același timp pe mai multe posturi mondiale de televiziune. CIA recunoaște acum că a fost o adunare grozavă. De altfel, toate victimele au murit din cauze naturale, iar cadavrele au fost aduse special la fața locului de la morga locală, nefiind dificil să mituiești oamenii din ambulanță. În urmă cu cincisprezece ani, execuția fostului secretar general al Partidului Comunist Român și a soției sale Elena a fost prezentată ca o expresie a voinței oamenilor care au răsturnat urâtul regim comunist. Cu toate acestea, acum este clar că aceasta a fost o altă operațiune a CIA, care a fost acoperită doar de frunza de smochin „Lupta împotriva totalitarismului”.

1989 - Filipine. Sprijinul aerian este oferit guvernului pentru a lupta împotriva loviturii de stat.

1989 - Trupele americane suprimă tulburările din Insulele Virgine.

1990 - Ajutor militar pentru guvernul pro-american din Guatemala „în lupta împotriva comunismului”. În practică, acest lucru se reflectă în masacrele în masă, 200.000 de persoane fiind victime ale ciocnirilor până în 1998 și doar 1% dintre civilii uciși sunt „mulțumită” rebelilor antiguvernamentali. Peste 440 de sate sunt distruse, zeci de mii de oameni au fugit în Mexic și peste un milion de refugiați se află în interiorul țării. Sărăcia se răspândește rapid în țară (1990-75% din populație), zeci de mii mor de foame, se deschid ferme pentru copii, care sunt apoi tăiate în organe pentru clienții bogați americani și israelieni. Pe plantațiile de cafea americane, oamenii trăiesc și lucrează în condiții de lagăre de concentrare.

1990 - Sprijin pentru lovitura militară din Haiti. Președintele popular și ales în mod legitim Jean Bertrand Aristide a fost răsturnat, dar oamenii au început să-l ceară în mod activ înapoi. Atunci americanii au lansat o campanie de dezinformare că era bolnav mintal. Generalul american Prosper Anvil a fost forțat să fugă în Florida în 1990, unde locuiește acum în lux pentru bani furați.

1990 - Începe o blocadă navală a Irakului.

1990 - Bulgaria. America cheltuiește 1.500.000 de dolari pentru a finanța rivalii Partidului Socialist Bulgar în timpul alegerilor. Cu toate acestea, BSS câștigă. America continuă să finanțeze opoziția, ceea ce duce la demisia timpurie a guvernului socialist și la instaurarea unui regim capitalist.

Rezultatul: colonizarea țării, sărăcirea oamenilor, distrugerea parțială a economiei.

1991 - Acțiune militară la scară largă împotriva Irakului, care a implicat 450.000 de soldați și câteva mii de piese de tehnologie modernă. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/iraq.htm>) Cel puțin 150.000 de civili au fost uciși.

Bombardarea intenționată a unor obiecte civile pentru a intimida populația irakiană.

Pentru prima invazie a Irakului, America a folosit următoarele scuze: Guvernul

SUA pretinde: 1) Irakul a invadat statul independent Kuwait 2) Hussein

produce arme nucleare le va folosi împotriva Americii 3) Irakul nu a vrut

să înceapă discuții de pace și să retragă trupele 4) Atrocitățile armatei

irakiene în Kuwait 5) utilizarea armelor de distrugere în masă de către

armata irakiană 6) Irakul urma să atace Arabia Saudită - Nu există

democrație în Irak

Adevărul:

1) Kuwaitul a făcut parte din Irak de secole, iar imperialiștii britanici l-au sfâșiat cu forța în anii 1920 din cauza politicii sale de „împărți și stăpânește”. Nicio țară din regiune nu a recunoscut acest stat.

2) Planurile de producere a armelor nucleare erau în faza inițială, sub acest pretext putem bombarda cea mai mare parte a lumii. Intenția lui de a ataca America a fost, desigur, o născocire.

3) Când America a invadat Irakul, discuțiile de pace erau deja în plină desfășurare, iar armata irakiană era în plină desfășurare a plecat din Kuwait.

4) Cele mai grave atrocități de tip neonatal descrise mai sus au fost inventate de american propagandă.

5) America însăși i-a oferit lui Hussein aceste arme.

6) Nu există încă dovezi.

7) Înșșișii americanii l-au pus la putere pe Hussein.

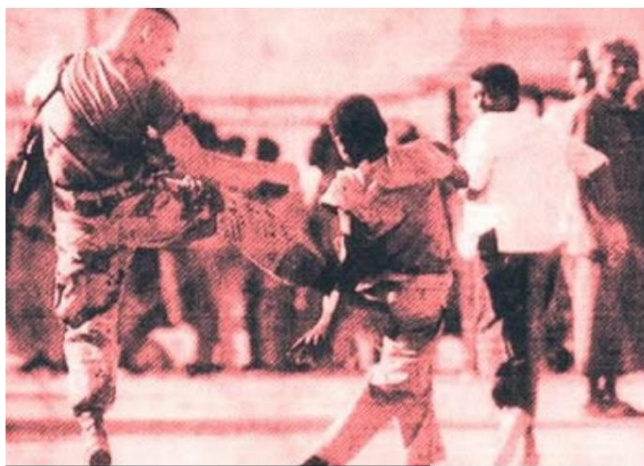
1991 - Kuwait. L-a prins și Kuwaitul, pe care americanii l-au „eliberat”: statul a fost bombardat, au fost

soldatți stabiliți.

1992 - 1994 - Ocuparea Somaliei. Violență armată împotriva populației civile, uciderea civililor. În 1991, președintele Somaliei, Mohammad Siad Barre, a fost demis. De atunci, țara sa a fost de fapt împărțită în teritorii de clan. Guvernul central nu controlează întreaga țară. Oficialii americani au numit Somalia „un loc ideal pentru teroriști”. Cu toate acestea, unii lideri de clan, precum Mohammed Farah Aidid, au colaborat cu forțele de menținere a păcii ONU în 1992. Dar nu pentru mult timp. Un an mai târziu se lupta deja cu ei. Liderii clanurilor somalezi aveau propria lor armată mică, dar foarte mobilă și bine înarmată. Dar americanii nu s-au luptat cu aceste armate, ci au exterminat doar populația civilă (care, înarmată în mod deliberat, a început să se apere). Yankees au pierdut două elicoptere de luptă, mai multe Hummer blindate, 18 persoane au fost ucise și 73 rănite (Forțele Speciale Delta și piloți de elicopter), au distrus mai multe blocuri și au ucis aproximativ 1-10.000 de oameni (inclusiv femei și copii). În 1994, după doi ani de încercări nereușite de „restabilire a ordinii” în țară, aproape 30.000 de militari americani au fost nevoiți să evacueze. Aidid nu a fost prins în acel moment, a fost ucis până în 1995, iar relațiile diplomatice dintre Somalia și Statele Unite nu există încă (2005). Americanii au realizat filmul „Black Hawk Down”, unde s-au prezentat drept eliberatori eroici ai somalezilor care luptă împotriva teroriștilor, iar acesta a fost sfârșitul.

americani în Somalia. După ce au distrus mii de civili de către bătauși americani, somalezii și-au arătat „recunoștința” pentru „ajutor” pe Unchiul Sam și au târât pe străzile orașului un ocupant ucis.

Efectul a fost uluitor: după ce aceste filmări au fost difuzate la televiziunea americană din Statele Unite, a avut loc o mare revoltă (de ce îi ajutăm când sunt atât de barbari?) că soldații au trebuit evacuați sub presiunea publicului. Tragem concluziile potrivite.

1992 - Angola. În speranța de a achiziționa resurse bogate de petrol și diamante, America își finanțează candidatul la președinție, Jonas Savimbi. El pierde. Înainte și după aceste alegeri, Statele Unite îi oferă asistență militară pentru a lupta împotriva guvernului legitim. Aproximativ 650.000 de oameni au murit în timpul conflictului. Cauza oficială a sprijinului rebelilor este lupta împotriva guvernului comunist. În 2002

America a câștigat condițiile favorabile cerute pentru companiile sale, iar Savimbi a devenit o povară. Statele Unite au vrut ca el să înceteze lupta, dar el a refuzat. În acest context, un diplomat american a spus următoarele: „Problema cu păpușile este că nu se zvâcnește întotdeauna când tragi sforile”. La sugestia serviciului american de informații, „marioneta” a fost găsită și distrusă de guvernul angolez.

1992 - O lovitură de stat pro-americană eșuează în Irak pentru a înlocui Hussein cu cetățeanul american Sa'd Salih Jabr.

1993 - Rusia. Americanii l-au ajutat pe Elțin să împuște câteva sute de oameni într-un atac asupra Radei Supreme. Circula zvonuri neconfirmate despre lunetistii americani care au ajutat la lupta cu „lovitura de stat ros-fascista”. În plus, americanii s-au ocupat de victoria lui Elțin la următoarele alegeri, deși doar 6% dintre ruși l-au susținut cu câteva luni mai devreme.

1993 - 1995 - Bosnia. Patrulă în timpul războiului civil în zone interzise de zbor, avioane doborâte, bombardarea sârbilor.

1994 - 1996 - Irak. O încercare de a-l răsturna pe Hussein prin destabilizarea țării. Bombardamentul nu s-a oprit nici măcar o zi, oamenii mureau de foame și boli din cauza sancțiunilor, iar exploziile mai aveau loc în locuri publice. Pentru a face acest lucru, americanii au folosit organizația teroristă Iraqi National Congress (INA). Au existat chiar ciocniri armate cu forțele lui Hussein, deoarece americanii au promis sprijin din partea Congresului Național din aer. Cu toate acestea, sprijinul nu a venit.

Atacurile teroriste au fost îndreptate împotriva civililor, iar americanii sperau că vor enerva oamenii pe regimul lui Saddam Hussein, care face totul posibil. Cu toate acestea, regimul nu a suferit multă vreme și în 1996 cea mai mare parte a INA a fost distrusă. Nimeni nu s-a alăturat, de asemenea, noului guvern irakian.

1994 - 1996 - Haiti. Blocada împotriva guvernului militar, soldații reiau președinția lui Aristide la 3 ani de la lovitură de stat.

1994 - Rwanda. Povestea este întunecată, rămân multe de văzut, dar acum putem spune următoarele. Sub conducerea agentului CIA Jonas Savimbi, cca. 800.000 de oameni. Inițial, au fost raportate trei milioane, dar numărul a fost în scădere de-a lungul anilor. Vorbim de epurare etnică - distrugerea națiunii Hut. Contingentul ONU foarte bine înarmat din țară nu a făcut nimic. Nu este încă clar cât de mult se îmbibă America în ea și ce obiective și-a urmărit. Armata ruandeză, care a fost implicată în uciderea civililor, este cunoscută că există pentru bani americani și este instruită de instructori americani. Se știe că președintele Rwandei, Paul Kagame, care a fost implicat în crime în masă, a primit pregătire militară în Statele Unite. Kagame a stabilit cu siguranță relații mari nu numai cu armata SUA, ci și cu serviciile de informații americane. Cu toate acestea, americanii nu au obținut niciun avantaj clar din genocid. Poate este doar o dragoste de artă? 1994 - Rusia.

Prima și a doua campanie cecenă. (Mai multe în rusă [aici: http://www.usinfo.ru/usazachechnju.htm](http://www.usinfo.ru/usazachechnju.htm)) Încă din 1995, au existat rapoarte că unii dintre militanții lui Dudayev au fost antrenați în taberele de antrenament CIA din Pakistan și Turcia. Se știe că Statele Unite au declarat bogăția petrolieră a Mării Caspice o zonă de interes vital, distrugând stabilitatea în Orientul Mijlociu. Prin intermediari din regiune, Statele Unite au contribuit la cultivarea ideii de a separa Caucazul de Nord de Rusia. Oamenii apropiați cu saci mari de bani au incitat gașca lui Basayev la „jihad” în Daghestan și în alte zone în care trăiesc musulmani complet normali și calmi. În plus, în Statele Unite există 16 organizații cecene și pro-cecene, potrivit site-ului Agenției Federale de Investigații. Și iată un citat dintr-o scrisoare adresată autorităților daneze a domnului Zbigniew Brzezinski (una dintre figurile cheie din Războiul Rece, rusofob absolut, Alexander M. Haig (fostul secretar de stat al SUA) și Max M. Kampelman (fostul ambasador al SUA). la Conferința de Securitate și Cooperare din Scrisoarea i-a spus guvernului danez să se abțină de la extrădarea lui Zakayev în Rusia. antrenat în Statele Unite: Chatab, bin Laden, „americanul” Chitigov și mulți alții. În calitate de organizație de caritate non-profit în sfârșitul 1980, urma să ofere asistență în zonele de dominare afectate de conflicte armate. În 1997, au pregătit peste o sută de specialiști în mine și explozii. Se știe că finanțarea „Helo-Trust” este oferită de Departamentul pentru Dezvoltare Internațională din Regatul Unit, Departamentul de Stat al Statelor Unite, Uniunea Europeană, guvernele Germaniei, Irlandei, Canada, Japoniei, Finlandei și persoane fizice. În plus, agenția rusă de contrainformații a constatat că angajații Helo-Trust au fost implicați activ

strângerea de informații despre chestiuni socio-politice, economice și militare în Cecenia. După cum știți, sistemul GPS american este folosit de armata rusă din cauza lipsei de finanțare pentru propriile proiecte similare. Semnalul a fost oprit în mod deliberat în timpul războiului din Cecenia, ceea ce a împiedicat trupele ruse să distrugă liderii rebeli cu acest sistem. Este, de asemenea, un caz binecunoscut faptul că sus-menționatul Brzezinski a declarat public în mass-media că Rusia urma să folosească arme chimice împotriva civililor ceceni. În același timp, trupele ruse au interceptat desfășurarea rebelilor ceceni, care au confiscat rezerve mari de clor și erau gata să le folosească împotriva propriilor civili și apoi să arunce crima asupra armatei ruse. Legătura este clară.

Apropo, Brzezinski a fost cel care și-a dat seama cum să atragă Uniunea Sovietică în Afganistan, el a fost cel care l-a sponsorizat pe bin Laden, era faimos pentru că spunea că Ortodoxia era principalul dușman al Americii și că Rusia era o țară inutilă. Deci, de fiecare dată când cecenii iau ostatici copii ruși sau aruncă în aer un tren, nu există nicio îndoială cine se află în spatele tuturor.

1995 - Mexic. Guvernul SUA sponsorizează o campanie împotriva zapatistilor. Sub masca „lupta împotriva drogurilor” se află lupta pentru teritorii care sunt atractive pentru societățile americane. Elicopterele cu mitraliere, rachete și bombe sunt folosite pentru a distruge localnicii. Bandele instruite de CIAucid populația și folosesc tortura pe scară largă. Totul a început așa. Cu câteva zile înainte de începutul anului 1994, unele comunități indiene au avertizat autoritățile mexicane că vor organiza o revoltă în primele zile de la intrarea în vigoare a acordului NAFTA. Guvernul nu a avut încredere în ei. În ajunul Anului Nou, sute de indieni în măști negre cu puști vechi au ocupat capitala Chiapas, au capturat imediat telegraful și s-au prezentat lumii ca Armata Zapatistă de Eliberare Națională (EZLN). Comandantul lor militar care a vorbit cu presa a fost un subcomandant Marcos. În primele zile ale războiului, indienii din toată țara au ieșit în stradă și au cerut să lase statul rebel în pace. Cele mai mari organizații publice din lume și-au exprimat și sprijinul pentru indieni. Guvernul a anunțat încetarea focului și dorința de a negocia cu rebelii. De-a lungul timpului, discuțiile au fost fie purtate, fie întrerupte, dar indienii rebeli ai spectacolului au rămas în capitală, în câteva orașe importante și în alte teritorii din statele vecine. Principala lor cerere a fost de a oferi indienilor o autonomie regională largă legitimă. Comunitățile zapatiste sunt situate nu numai în Chiapas, ci și în patru state învecinate.

1995 - Croația. Bombardarea aeroporturilor din Krajina sârbească înainte de avansul croat. 1996 - 17 iulie 1996 Zborul 800 TWA explodează pe cerul nopții lângă Long Island și cade în Oceanul Atlantic - ucigând toate cele 230 de persoane de la bord.

Există dovezi că Boeing a fost doborât de o rachetă americană. Motivația acestui atac nu a fost determinată, una dintre versiunile principale este o greșeală la antrenarea și îndepărtarea persoanelor nedorite de la bordul aeronavei.

1996 - Rwanda. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/twa800.htm>) 6.000 de civili au fost uciși de trupele guvernamentale antrenate și finanțate de America și Africa de Sud. Acest eveniment a fost ignorat de presa occidentală.

1996 - Congo. Departamentul de Apărare al SUA a participat în secret la războiul din Republica Democrată Congo (RDC). Companii americane au fost, de asemenea, implicate în operațiunea secretă a Washingtonului în Republica Democrată Congo, dintre care una este legată de fostul președinte american George HW Bush. Ei aveau interese economice în sectorul minier al Republicii Democratice Congo. Au folosit personal militar privat pentru a păstra confidențialitatea. Washington a ajutat Rwanda și rebelii congolezi să-l răstoarne pe dictatorul Mobutu. Atunci americanii i-au susținut pe rebeli, care au început un război împotriva regretatului președinte Laurent-Desire Kabila, pentru că „în 1998, regimul Kabila a început să afecteze interesele companiilor miniere americane”. Când Kabila a câștigat sprijinul altor țări africane, Statele Unite și-au schimbat tactica. Agenții speciali americani au început să se antreneze ca oponenți ai lui Kabila - ruandezi, uganezi și burundeni și susținătorii acestora - zimbabweeni și namibieni.

1997 - Americanii efectuează o serie de bombardamente în hoteluri cubaneze.

1998 - Sudan. Americanii au distrus o fabrică de produse farmaceutice cu o rachetă, declarând că producea gaz nervos. Pentru că fabrica producea 90% din drogurile țării, iar americanii au interzis importurile din străinătate, bineînțeles, atacul cu rachete a dus la moartea a zeci de mii de oameni.

Pur și simplu nu era nimic care

să-i trateze. 1998 - 4 zile de bombardare activă a Irakului după ce inspectorii au raportat că Irakul nu a cooperat suficient.

1998 - Afganistan. Un atac asupra fostelor tabere de antrenament CIA folosite de grupurile fundamentaliste islamice.

1999 - Iugoslavia. (Mai multe aici: <http://www.usinfo.ru/jugoslavijaindex.htm>) În ciuda disprețului față de reguli

dreptul internațional, ocolirea ONU și a Consiliului de Securitate, forțele americane au lansat o campanie de bombardare de 78 de zile de către un stat suveran al Iugoslaviei. Agresiunea împotriva Iugoslaviei, care a avut loc sub pretextul „prevenirii unei catastrofe umanitare”, a provocat cea mai mare catastrofă umanitară din Europa de după al Doilea Război Mondial. Au fost folosite peste 32.000 de ieșiri de luptă, bombe cu o greutate de 21.000 de tone, ceea ce reprezintă de patru ori puterea bombei atomice de la Hiroshima. Peste 2.000 de civili au fost uciși, 6.000 de răniți și mutilați, mai mult de un milion de persoane fără adăpost și 2 milioane fără sursă de venit. Atentatul a paralizat capacitatea de producție și infrastructura Iugoslaviei, ducând la o creștere a șomajului la 33% și aruncând 20% din populație sub pragul sărăciei, provocând pierderi economice directe de 600 de miliarde de dolari.

Iugoslavia, ca întreaga Europă, a suferit daune pe termen lung mediului ecologic. Dovezile strânse de Tribunalul Penal Internațional pentru Iugoslavia din Iugoslavia, prezidat de fostul procuror general al SUA Ramsey Clark, arată că CIA a înarmat și finanțat bande teroriste albaneze (Armata de Eliberare a Kosovo, KLA) în Iugoslavia. Pentru a finanța luptătorii KLA, CIA a înființat o structură criminală bine organizată pentru traficul de droguri în Europa. Înainte de bombardarea Serbiei, guvernul a furnizat NATO o hartă a Iugoslaviei, marcând obiectele nebombate, deoarece ar provoca un dezastru ecologic. Americanii, cu propriul lor cinism, au început să bombardeze chiar obiectele care erau enumerate pe harta sârbească.

De exemplu, rafinăria de petrol Pančevo a fost bombardată de 6 ori. Ca urmare, au fost eliberate în mediu cantități mari de gaz fosgen toxic, 1.200 de tone de monomeri de clorură de vinil, 3.000 de tone de hidroxid de sodiu, 800 de tone de acid clorhidric, 2.350 de tone de amoniac lichid și 8 tone de mercur. Toate acestea s-au dus pe pământ. Pământul a fost otrăvit. Apa subterană, în special în centrul orașului Novi Sad, conține mercur. Ca urmare a bombelor cu uraniu ale NATO, a început o boală numită „Sindromul Golfului”, copiii se nasc ca niște monștri. Ecologiștii din Occident, în special Greenpeace, tac complet cu privire la atrocitățile armatei americane din Serbia.

2000 - Lovitură de stat la Belgrad. În cele din urmă, americanii l-au răsturnat pe urâtul Milosevic.

2001 - Invazia Afganistanului. (În rusă aici: <http://www.usinfo.ru/afgan.htm>) Un program tipic al americanilor: tortură, arme interzise, uciderea în masă a civililor, asigurări privind reconstrucția iminentă a terenurilor, utilizarea uraniului sărăcit și, în cele din urmă, supt. din deget „Despre implicarea lui bin Laden în atacurile teroriste din 11 septembrie 2001, care se bazează pe un videoclip dubios cu un semnal sonor prost și o persoană complet diferită de bin Laden.

2001 - Americanii urmăresc Macedonia pentru a vedea teroriștii albanezi din Armata de Eliberare a Kosovo, care au fost antrenați și înarmați de americani înșiși pentru a lupta cu sârbii.

2002 - Americanii introduc trupe în Filipine pentru că se tem de tulburări civile.

2002 - 2004 - Venezuela. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/2003venezuela.htm>) În 2002, acolo a avut loc o lovitură de stat pro-americană, iar opoziția l-a răsturnat ilegal pe popularul președinte Hugo Chávez. Chiar a doua zi, a început o revoltă populară în sprijinul președintelui, Chavez a fost salvat din închisoare și revenit la postul său. Există acum o luptă între opoziție, susținută de americani și guvern. Venezuela este bogată în petrol. Mai mult, nu este un secret pentru nimeni că Hugo Chávez a fost cel mai bun prieten al liderului cubanez Fidel Castro. Și Venezuela este una dintre puținele țări care a criticat deschis politica externă americană. De exemplu, în discursul său din aprilie 2004 la mitingul de la aniversarea unei lovituri de stat militară în țară, Chavez a spus că puterea la Washington a fost preluată de un guvern imperialist care, pentru a-și atinge obiectivele, a fost

gata să omoare femeii și copii.

2003 - „Operațiunea contra-teroristă” în Filipine.

2003 - Irak. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/iraq.htm>)

2003 - Liberia. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/2003liberia.htm>)

2003 - Siria. Așa cum se întâmplă adesea într-un acces de pasiune, Statele Unite vor începe să distrugă țara victimei (în acest caz, Irak), dar și țările din jur. Pe 24 iunie, Pentagonul a anunțat că este posibil să-l fi distrus pe Saddam Hussein sau pe fiul său cel mare, Uday. Potrivit șefului armatei americane, drona Predator a lovit un convoi suspect. După cum s-a dovedit, în căutarea unui reprezentant al fostului regim irakian, armata americană a operat în Siria. O unitate militară americană a recunoscut o ciocnire cu poliția de frontieră siriană. S-au folosit parașutisti. Din aer, a acoperit aterizările aeronavelor și elicopterelor forțelor speciale.

2003 - Lovitură de stat în Georgia. (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/2003gruzija.htm>) Asistența directă pentru opoziția georgiană a fost oferită de ambasadorul SUA la Tbilisi, Richard Miles, ceea ce înseamnă că acest lucru a fost făcut cu acordul Casei Albe. . Apropos, Miles a fost mult timp infam ca mormânt al regimului: a fost ambasador în Azerbaidjan când Heydar Aliyev a venit la putere, îl bombarda și îl răsturna pe Slobodan Milosevic, era în Bulgaria când moștenitorul tronului, Simeon Saxe-Coburg Gotha , a castigat alegerile parlamentare care a ramas in fruntea guvernului.

Pe lângă sprijinul politic, americanii au susținut și financiar opoziția. De exemplu, Fundația Soros a donat 500.000 de dolari organizației radicale de opoziție „Kmara” („Destul”). El a finanțat, de asemenea, un post de televiziune popular de opoziție care a jucat un rol cheie în susținerea „Revoluției Roz” și se spune că ar fi oferit sprijin financiar unei organizații de tineret responsabilă de protestele de stradă.

În plus, potrivit „Globe and Mail”, tocmai cu banii organizațiilor Soros către Tbilisi în autobuze speciale din diverse orașe opoziția a fost legată, iar în mijlocul pieței din fața parlamentului un imens paravan a fost ridicat în fața oponenților lui Shevardnadze. Potrivit documentului, înainte de răsturnarea lui Shevardnadze la Tbilisi, au fost studiate în mod special metodele de organizare a protestelor în masă în Iugoslavia, care au dus la demisia lui Milosevic. Potrivit Globe and Mail, președintele Georgiei, Mikheil Saakashvili, care și-a luat diploma în drept la New York, susține personal o relație caldă cu Soros. Rebelii ceceni recrutați de armata georgiană primesc un bonus salarial de la Soros.

2004 - Haiti (Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/2004gaiti.htm>) Protestele antiguvernamentale au continuat în Haiti timp de câteva săptămâni. Insurgenții au ocupat capitala Haitiului. Președintele Jean-Bertrand Aristide a fugit. Atacul asupra capitalei, Port-au-Prince, a fost amânat la cererea Statelor Unite. America înființează o armată.

2004 - Mai multe în rusă aici: <http://www.usinfo.ru/2004gvineja.htm>. O încercare de lovitură de stat în Guineea Ecuatorială, unde există rezerve decente de petrol. Serviciul de informații britanic MI6, CIA și serviciile secrete spaniole au încercat să introducă ilegal 70 de mercenari în țară, care urmau să răstoarne regimul președintelui Theodore Nguem Mbasogo Obisango cu sprijinul trădătorilor locali. Mercenarii au fost reținuți, iar liderul lor, Mark Thatcher (apropos, chiar fiul lui Margaret Thatcher!) s-a refugiat în Statele Unite.

2004: aici: <http://www.usinfo.ru/2004ukraina.htm> și

Ucraina

(Mai mult

v

Rusă

1) <http://www.usinfo.ru/2004ukraina.htm> 2) [http://](http://www.usinfo.ru/2004ukraina2.htm)

www.usinfo.ru/2004ukraina2.htm 3) [http://](http://www.usinfo.ru/2004ukraina3.htm)

www.usinfo.ru/2004ukraina3.htm 4) [http://](http://www.usinfo.ru/2004ukraina4.htm)

www.usinfo.ru/2004ukraina4.htm 5) [http://](http://www.usinfo.ru/2004ukraina5.htm)

www.usinfo.ru/2004ukraina5.htm 6) [http://](http://www.usinfo.ru/2004ukraina6.htm)

www.usinfo.ru/2004ukraina6.htm 7) [http://](http://www.usinfo.ru/2004ukraina7.htm)

www.usinfo.ru/2004ukraina7.htm 8) [http://](http://www.usinfo.ru/c3.files/2004ukraina8.htm)

www.usinfo.ru/c3.files/2004ukraina8.htm 9) [http://](http://www.usinfo.ru/c3.files/2004ukraina9.htm)

www.usinfo.ru/c3.files/2004ukraina9.htm 10) [http://](http://www.usinfo.ru/c3.files/2004ukraina10.htm)

www.usinfo.ru/c3.files/2004ukraina10.htm 11) [http://](http://www.usinfo.ru/c3.files/2004ukraina11.htm)

www.usinfo.ru/c3.files/2004ukraina11.htm

2008 - Război ruso-georgian. (Mai multe în rusă aici: http://politica100.narod.ru/12_2.html)

2011 - Tunis.

2011 - Egipt.

2011 - Libia. Atacurile aeriene ale NATO au aruncat țara cândva prosperă înapoi în Evul Mediu și, mai rău, au aruncat-o în război civil. Occidentul a folosit forța militară pentru a instala un regim ascultător, dar nepopular, incapabil să facă față conflictelor religioase și tribale înrădăcinate care au făcut bucăți țara. Petrolul și gazele libiene au fost principalele ținte ale intervenției militare a NATO în numele nobilei obiectiv de a elibera libienii de rând de dictatura colonelului Gaddafi (mai multe aici : <http://www.vlastnihlavou.cz/libye/>)

2011 - Primăvara Arabă.

2011- Prezent. Siria (mai multe aici: <http://www.jinezpravy.blogspot.cz/search/label/www.vlastnihlavou.cz/syrie-pravda-o-syrii-syrska->

Luptele practic nu au avut loc niciodată în SUA. Aproape nimeni nu a invadat America. Celebrul Pearl Harbor (Hawaii), care a fost invadat de japonezi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a fost un teritoriu ocupat pe care americanii înșiși l-au devastat cu puțin timp în urmă. Singurele atacuri ale celorlalte țări asupra Statelor Unite au fost Războiul de Independență din Marea Britanie la sfârșitul secolului al XVIII-lea și atacul britanic asupra Washingtonului în 1814. De atunci, toată teroarea a venit din Statele Unite și nu a fost niciodată pedepsită.